

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

Torsdag den 5. november 1998 kl. 17.30

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): God aften. Mødet er åbnet.

Der er til mødet udsendt en dagsorden med 17 punkter. Derudover har jeg modtaget en sag, som er omdelt på medlemmernes pladser, og som under forudsætning af forsamlingens tilslutning vil blive optaget på dagsordenen.

Det drejer sig om sag 545/98, godkendelse i henhold til styrelseslovens § 15, stk. 2, af formandens indkaldelse af en stedfortræder for Tine Peters, der af arbejdsmæssige årsager vil være forhindret i at deltage i forsamlingens møder fra den 6. november 1998 til og med den 1. januar 1999. 1. stedfortræder, Majbritt Kjær Klavsén, indkaldes. Sagen foreslås behandlet efter punkt 16 på dagsordenen, som er sidste sag på det åbne møde.

Er der bemærkninger til, at sag 545/98 optages som foreslået? (*Ophold*). Det er der ikke. Er der i øvrigt bemærkninger til dagsordenen? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet, så er den godkendt.

1) 531/98

2) 534/98

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

3) 513/98

Preben Møller Hansen (P): Det fremgår ikke af forslaget, hvor mange penge det drejer sig om. Efter min opfattelse skal man ikke bare åbne for pengeposen og sige: Nå all right, vi sparer 10 mill. kr. dér, dem kan I sgu lege med.

Derfor må vi vide helt nøjagtigt, hvad beløbet er, og jeg mener, at hvis beløbet er stort, så skal det ind i en bestemt fond, således at vi kan afvikle den gæld, vi har her i Københavns Kommune.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Der er ikke andre, der har ønsket ordet. Forhandlingerne er afsluttet ... (*Preben Møller Hansen*: Skal jeg ikke have svar på mit spørgsmål?). Det ser ikke sådan ud, Preben Møller Hansen ... (*Preben Møller Hansen*: Hvad fanden er vi så herinde for?) ... (*Afbrydelse af A. Benhaddou*). Benhaddou vil gerne have afstemning med hensyn til det 4. »at«. Jeg kan se på skærmen heroppe, at Lars Hutters har meldt sig. Værsgo, Lars Hutters.

Lars Hutters (L): Jeg er bare en lille bitte smule overrasket over, at når der er et medlem af forsamlingen, som ikke er medlem af nogen af de der fine kulturudvalg og foreninger og teaterfællesskaber, stiller et spørgsmål her i forsamlingen, så overhører de, der åbenbart er inde i sagerne, det fuldstændig og totalt.

Jeg ser da trods alt, at kulturborgmester Hans Thustrup Hansen er til stede. Det kunne jo være, at kulturborgmesteren vil kunne svare på det. Jeg ser da også, at formanden for Det Storkøbenhavnske Teaterfællesskab er til stede her i salen. Jeg synes, der i hvert fald er rigeligt med kompetente personer.

For mig er det faktisk et princip, at når der kommer et spørgsmål, så synes jeg godt, at man kan svare på det og ikke lade som om, at det har man slet ikke hørt. Så er det ligesom ... (*Afbrydelse*). Tusind tak, det var det, jeg mente.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

Borgmester **H. Thustrup Hansen**: Først om der var interesse for at få en debat her. Det kan jeg så forstå, at der er. Når jeg kommer til sidst, skal jeg prøve at besvare det, der blev stillet som spørgsmål.

Det er jo en sørgelig anledning, der bringer Det Storkøbenhavnske Teaterfællesskabs styrelses beslutninger på dagsordenen i aften. Anledningen er, at Amager Scenen på trods af flere redningsaktioner ikke klarede krisen og er erklæret konkurs.

Der skal ikke herske tvivl om, at vi i det samlede Kultur- og Fritidsudvalg beklager denne udvikling meget. Amager Scenen har haft sin plads i teaterfællesskabet som morskabsteater og trak med sine lette forestillinger hver sæson et endog rigtig stort publikum til teatret.

Til sin virksomhed fik teatret kun et mindre offentligt tilskud fra DST, Det Storkøbenhavnske Teaterfællesskab, som langt fra dækkede de faste driftsomkostninger. Begrundelsen var, at teatret med sit repertoirevalg sagtens kunne skaffe sig egenindtægter i form af billetindtægter.

Det kunne Amager Scenen også i en årrække, hvor Jan Hertz trak fulde huse til sine forestillinger. Men i løbet af 1990'erne søgte flere af teaterfællesskabets andre teatre over mod den lettere genre for at sikre sig det økonomiske grundlag, og det var ikke velset på bjerget. Især tidligere kulturminister Jytte Hilden råbte vagt i gevær og fremførte, at morskabsteatre burde klare sig selv og slet ikke modtage offentlige tilskud.

Der blev bebudet lovændringer, og Amager Scenen så skriften på væggen og begyndte med en ny teaterchef ved roret, Martin Miehe Renard, langsomt at vende teatrets profil i retning af et mere seriøst repertoire. Denne udvikling yndede publikum ikke, og resultaterne viste sig i form af halvfylde sale og dermed manglende billetindtægter.

Da Amager Scenens offentlige tilskud var så relativt lille, det drejede sig om godt 5 mill. kr. i forhold til de faste basisudgifter, var fulde huse altafgørende for teatrets økonomi, og den økonomiske nedtur gik derfor meget stærkt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

På trods af teaterfællesskabets gode vilje og bistand i form af ekstrabevillinger og henstand med husleje m.v. lykkedes det ikke at stoppe teatret i faldet, og Amager Scenen måtte erklære sig konkurs.

Nogle vil måske spørge, hvorfor fællesskabet så ikke blot finder et nyt teaterselskab til at køre Amager Scenen videre på de vilkår, som trods alt tidligere gik så godt. Svaret er, at den generelle økonomiske og publikumsmæssige udvikling for teatrene de senere sæsoner har vist, at det ikke længere er sandsynligt, at det vil være muligt at køre Amager Scenen med så lille et offentligt tilskud. Hertil kommer, at der kun er 2½ sæson tilbage, før den nye DST-ordning skal træde i kraft.

Beslutningen om at lade Amager Scenen udgå af teaterfællesskabet var derfor i styrelsens øjne uomgængelig. Når kulturministeren og andre kommuner bag DST senere har indgået en aftale om, at Amager Scenen ikke skal indgå i fællesskabet efter 2001, må man sige, at beslutningen allerede er stadfæstet.

Som en naturlig følge af beslutningen om ikke at opslå Amager Scenen beder styrelsen om mandat til helt at afvikle lejemålet, så lejeudgifterne kan minimeres mest muligt.

Igen vil jeg beklage udviklingen, da teatret lå i en bydel, som ikke har for mange kulturelle institutioner i forvejen. Men som jeg sagde før, har DST's styrelse ikke været i stand til at vende udviklingen.

Endelig beder styrelsen om godkendelse af, at Amager Scenens tilskud ikke betales tilbage til tilskudsyderne, men bibeholdes i ordningen og anvendes til gavn for de øvrige teatre.

Styrelsen har ikke drøftet, på hvilken måde beløbet skal komme de øvrige teatre til gode, men vil vende tilbage med et forslag snarest muligt. Borgerrepræsentationen vil blive præsenteret for styrelsens forslag med anmodning om godkendelse.

De 3 fremlagte beslutninger kan DST's styrelse ikke træffe alene, da det er nedfældet i aftalen mellem tilskudsyderne, at Amager Scenen er blandt de deltagende teatre i ordningen. Derfor er der ingen vej uden om, at Borgerrepræsentationen må

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

tiltræde indstillingen.

Det har naturligvis været diskuteret meget, om det tilskud, Amager Scenen hidtil har fået, skulle tilbagebetales til bidragsyderne, men der var altså et flertal i styrelsen for, at man beholdt det i ordningen, indtil man havde fundet ud af, hvordan økonomien ville være fremover for de øvrige teatre, og også fordi man står foran en helt ny struktur inden for støtteordningerne for de københavnske teatre.

Så dette er forklaringen, og jeg undskylder, at jeg ikke gik op med den straks. Hvis der ikke var nogen interesse for det, så var der ingen grund til at køre denne tale af, men jeg er naturligvis taknemmelig for, at der er den interesse i forsamlingen for dette emne.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Ja tak, og så vil jeg sige, at vi har lidt problemer med anlægget heroppe. Jeg har ikke helt det samme stående på min skærm, som der står deroppe, og jeg skal nok sørge for at kigge begge steder, men jeg håber, at forsamlingen vil være lidt overbærende.

Jens Kjær Christensen (Ø): Selvfølgelig skal Preben Møller have svar på sit spørgsmål. Nu har Thustrup været inde på gennemgangen af, hvad det er, der mere faktisk er sket i forbindelse med Amager Scenen.

Men det, Preben Møller var ude efter, var, hvorfor de her penge skulle blive i DST. Jeg sidder selv også i styrelsen og kan kun med den viden, jeg har, sige, at det er ganske fornuftigt, at de bliver der. For det, der er hovedproblemet omkring de her teatre, er, at der dybest set ikke er penge nok til driften af dem, og vi kan forudse de kommende problemer, uden at jeg skal gå i detaljer med det. Derfor er det faktisk vigtigt, at pengene bliver der.

Preben Møller Hansen er jo også klar over, hvad der skete med den aftale en fredag eftermiddag, at Rialto Teatret pludselig blev ladet ude i kulden, hvilket vi i styrelsen aldrig har ønsket.

Så derfor er det også med dette in mente faktisk ret vigtigt, at pengene bliver her i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

forhold til en løsning også af Rialto Teatrets problemer, som jeg er sikker på, vi alle 3, der sidder fra Københavns Kommune, vil støtte maksimalt.

Mona Heiberg (A): Nu er der jo 2 medlemmer af Det Storkøbenhavnske Teaterfællesskabs styrelse, der har udtalt sig og redegjort for forløbet, så det håber jeg er uddybende nok.

Det sidste, som Jens Kjær her fremlagde, med Rialto Teatret, og måske næste gang ser vi Gasbeholderen, som heller ikke har et særlig højt tilskud, vil sige, at vi kommer til at minimere antallet af teatre i byen, og det tror jeg ikke, der er mange af os, der er interesseret i.

Derfor har vi selvfølgelig foreslået, at pengene bliver i ordningen, så vi i hvert fald kan redde det, som reddes kan, af det, der er tilbage. Der bliver også for tiden kæmpet en meget brav kamp for Rialto Teatret, og vi må så håbe, at det kan lykkes at bibeholde det teater også.

Vi fattes altså penge på kulturområdet, det er jo ikke nogen hemmelighed, det er ganske tydeligt for enhver. Derfor disse lukninger.

Men jeg vil understrege, at Det Storkøbenhavnske Teaterfællesskabs styrelse har intet sådan set med lukningen af Amager Scenen at gøre. Det er et teaterselskab, der selv er gået konkurs.

A. Benhaddou (D): CD støtter de 3 første »at«er, men det fjerde »at« kan man se i vores indstilling, at jeg stemte imod med den begrundelse, at jeg ikke mener, at man kan leve af et teaters død og udvide en pulje, bare fordi Amager Scenen er afgang ved døden.

Jeg mener ikke, at de penge skal bruges til andre teatre. Så må man slås i DST for at få en større bevilling af kulturministeren, eller hvad man kan finde på. Men jeg mener ikke, at Amager Scenens død skal misbruges.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Jeg vil lige sige, at der kun er 3 »at«'er og ikke 4. Det første »at«, at udvalget beslutter osv., er ikke noget, vi stemmer om, så der er kun 3 »at«'er i forslaget her.

Så går vi over til 2. runde.

Lars Hutters (L): Naturligvis er det altid beklageligt, at teatre kommer i krise og ikke kan overleve. Jeg skal da også sige, at fra vores side er vi meget kede af, at Amager Scenen lukker. Det burde have været anderledes, men det kan jeg jo ikke lave om på her i dag.

Må jeg så sige, at jeg er også glad for de svar, der er kommet fra Borgerrepræsentationens medlemmer i styrelsen. Jeg synes, det er rigtigt, at man i de vanskelige tider, som teatrene har – det kan man jo konstatere – beholder de 5 mill. kr. i puljen i et forsøg på at bidrage til med støtte, at så mange af de tilbageværende teatre overlever. Det har vores fulde støtte.

Mona Heiberg (A): Jeg vil meget anbefale, at man stemmer for det sidste »at«. Hvis man vælger at stemme imod det sidste »at«, kan man lige så godt konkludere, at så lukker vi et teater mere, og det ved jeg ikke, om CD vil lægge navn til.

Jeg vil i hvert fald sige, at Den Socialdemokratiske Gruppe stemmer for de 3 »at«'er, der er at stemme om, og at jeg meget anbefaler, at de andre grupper også gør det, idet jeg som tidligere siger, at så lukker vi altså eventuelt næste gang Gasbeholderen. Det ved jeg ikke, om man er interesseret i, det må CD så svare på, om de er.

Preben Møller Hansen (P): Jeg skal først takke for de redegørelser, som vi har fået her fra talerstolen, af dem, der repræsenterer styrelsen. Da det kun drejer sig om de skide 5 mill. kr., så er jeg indstillet på, at de forbliver, sådan som forslaget er udarbejdet. Vi vil jo nødig se både Rialto og andre teatre lukke.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

A. Benhaddou (D): Jeg synes, det er helt forkert af Mona Heiberg at skyde skylden på CD. Det er ikke CD's skyld, at Amager Scenen måtte lukke. Det er heller ikke CD's skyld, at Rialto måske er ved at lukke. Jeg kan så sætte spørgsmålstegn ved, om de folk, der repræsenterer DST, er kompetente til det. Så er det i hvert fald ikke CD's skyld.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så går vi til 3. runde.

Mona Heiberg (A): Jeg ved ikke. Jeg synes ikke, vi skal tale så meget om skyld som om, at konsekvensen af ikke at stemme for det sidste »at« kan blive lukningen af det næste teater.

Som et ekstra svar til Preben Møller Hansen vil jeg sige, at det nye lovforslag indeholder en udviklingspulje, som jo er en slags fond til mere eksperimenterende teater.

Borgmester **H. Thustrup Hansen**: Når vi nu har en god debat om det, så vil jeg godt sige, at det selvfølgelig er tankevækkende, at vi startede med 8 teatre under Teaterfællesskabet, og de 2 er lukket. De 2, der er lukket, er ABC og Amager Scenen. Det er altså 2 teatre, som var i den noget lettere genre, som trak et meget stort publikum.

Derfor vil jeg nok tro, at når man nu inden længe skal diskutere en ny ordning, så er det et spørgsmål, om det kun skal være det meget »højpandede«, der skal have de store beløb, om det måske ikke også er rimeligt, at de, der trækker det store publikum, så folk får sig en rigtig god aften, også får lov til at få noget støtte. Det tror jeg nok er en god overvejelse værd.

Så vil jeg gerne sige, for at der ikke skal være nogen tvivl om det, at vi 3 københavnske medlemmer af styrelsen faktisk var ude i en vældig redningsaktion for Amager Scenen på et tidspunkt. Vi var faktisk på forventet efterbevilling indstillet på at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

foreslå Borgerrepræsentationen at bruge endda et par millioner kroner på at gå ind i en redningsaktion for Amager Scenen, som har mistet hele sin egenkapital, under forudsætning af at de andre også viste god vilje.

Men de andre ville ikke give så meget som – hvis jeg næsten skal bruge Preben Møller Hansens ord – fem flade øre til denne redningsaktion. Derfor faldt redningsaktionen til jorden, fordi de 2½ mill. kr. havde heller ikke været nok, vi skulle op på det dobbelte beløb for at redde Amager Scenen. Vi 3 var rent faktisk alene i styrelsen om et dramatisk forsøg på at redde den til sidst, men vi måtte altså opgive.

Dette fordi nu har vi så hele historien.

4) 524/98

5) 529/98

6) 540/98

A. Benhaddou (D): Jeg synes, det er for dårligt, at indvandrerforeningerne er repræsenteret ved én person i dette forslag.

Sådan som jeg har fået det oplyst, har man reklameret og annonceret i dagspressen, og sådan som jeg har fået det forklaret, så er det en annonce bagest i avisen. Det mener jeg er utilstrækkeligt, hvis man skal have indvandrerne til at deltage i

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

det her.

Derfor synes jeg, at selve den måde, man har informeret indvandrerforeningerne på, er forkastelig, den er i hvert fald mangelfuld, og det fremgår også af listen. Det var oprindeligt indstillet, at det kun var Bashy Quraishy, og jeg mener ikke, han er den eneste repræsentant for indvandrere her i København.

Borgmester **H. Thustrup Hansen**: Jeg ledede jo – det er til hr. Benhaddou – selv valgmødet herinde, hvor man desværre ikke kunne blive enige om at udpege disse 10 repræsentanter. Der var for mange, der gerne ville vælges.

Derfor er det, vi nu er gået i gang med denne procedure, hvor Frederiksberg har valgt 2, vi skal vælge 3, og så skal Foreningen af Kommuner i Københavns Amt komme med 5.

Nu ved vi jo ikke, hvem de 5 så bliver, fordi 2 er valgt for Frederiksberg, de navne har vi nu, 3 navne vælger vi nu, og så er der 5 tilbage, så derfor kan det spørgsmål ikke afgøres endeligt.

Men jeg vil gerne sige fra valgmødet, vi havde herinde, hvor der var repræsenteret en række, en håndfuld forskellige indvandrerorganisationer, at alle pegede på den pågældende, som i øvrigt selv var til stede. Alle sluttede op om ham og ville gerne have ham valgt med én stemme faktisk, og det synes jeg var interessant. Derfor er det jo godt også, at så bliver den pågældende, hvis navn jeg ikke skal vove mig ud i at sige, også valgt.

A. Benhaddou (D): Ja, hr. borgmester, jeg synes også, det er interessant, at netop de samme indvandrerforeninger, 5 forskellige eller hvor mange det nu er, stemmer på én person. Det giver mig en eller anden mistanke om, at det er aftalt, at man skal stemme på vedkommende, og det er jo ikke det, vi vil have.

Derfor mener jeg, at når vi kan kontakte alle indvandrerforeningerne, når det gælder FOS osv., vi har adresserne på dem, så burde vi ... jeg har ikke noget mod, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

Bashy Quraishy stiller op, men jeg synes bare, det er ejendommeligt, at der kun er én person, som vi ved i forvejen er upopulær i det danske samfund, der skal være den, der repræsenterer indvandrerne. Det er det, jeg har noget imod; det er ikke, at han opstiller.

Borgmester H. Thustrup Hansen: Man kan godt kalde det for aftalt spil. Det er ikke altid, aftalt spil er noget skidt. I dette tilfælde drejer det sig om at få flest mulige interesser ind.

Altså de politiske interesser bliver tilgodeset ved de 9 politikere, der er blevet valgt. Så har interesseorganisationerne 10, og det er interesser, der skal repræsenteres her, ikke politiske tilhørsforhold og ikke regionstilhørsforhold. Derfor er det smart, at man tager en med fra oplysningsforbundene, man tager en med fra arbejdstagere, man tager en med fra arbejdsgivere, man tager en med fra sportsorganisationer, man tager en med fra andet frivilligt arbejde.

Altså man aftaler det således, at man ikke, når man nu skal vælge 10 personer ud, som skal sørge for at få hele spektret med, får en skævvridning, fordi det vil også være skidt. Det kunne da godt være, at man skulle have valgt nogle flere fra indvandrerorganisationerne.

Om der rent faktisk foreligger en aftale mellem dem eller ej, kan jeg ikke vide. Jeg ved bare, at alle, der var til stede på det valgmøde, jeg selv ledede, pegede på én og samme person.

Det er vel fornuftigt nok, at man siger o.k. Hvis alle indvandrerorganisationerne peger på denne ene mand, fordi han er en erfaren mand i øvrigt på medieområdet, så er det vel meget fornuftigt, at man går videre og siger, jamen så tager vi og plukker ud fra nogle andre interesseområder.

Altså jeg tror, det er fornuftigt i dette tilfælde, at man taler sammen. Jeg var meget ked af, at det på det valgmøde, vi havde nede i havnerådssalen, ikke lykkedes at få udpeget de 10 af organisationerne selv, det synes jeg havde været bedre end den nødløsning, vi nu er i gang med, nemlig at politikerne skal udpege

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

interesseorganisationernes folk i det fremtidige fjernsynsnævn.

Men det gik altså ikke så godt, som jeg havde håbet på, og derfor nu fremgangsmåden.

A. Benhaddou (D): Det besvarer stadig ikke min kritik. Det, jeg er kritisk imod, er Kulturforvaltningens oplysning til indvandrerforeningerne. Jeg mener, at alsidigheden og forskelligheden blandt indvandrerforeningerne kun kan være tjenlig i forbindelse med sådan et valg.

Derfor er jeg højst betænkelig, når der kun kommer 4 eller 5 indvandrerforeninger og siger: Vi peger på én mand. Det tyder på, at det er nogle, der er veloplyste. Derfor er jeg kritisk over for, at man kun benytter en lille annonce, som ingen gider læse, det ved vi jo, stillingsopslag osv., osv., den kommer jo næsten der, hvor der er stillingsopslag, hvor mange gider læse det?

Så det, jeg bare siger, er, at vi fra Kulturforvaltningens side skulle have sendt noget til hver indvandrerforening, så de var oplyst om, at der var en afstemning, således at vi måske fik en eller anden alsidighed og måske en anden person, der blev udpeget.

Martin Günter (F): Jeg vil blot sige, at jeg i princippet er enig med Benhaddou. Jeg har også fået henvendelser fra flere indvandrerorganisationer, som siger, at de ikke har været bekendt med det her, fordi det kun har været annonceret i dagspressen.

Og så vidt jeg har fået at vide, fordi jeg har spurgt til det, så har man vistnok rettet henvendelse til organisationer, som tidligere har været repræsenteret i et af disse nævn.

Jeg spurgte endda, om det var muligt at komme med indstilling af andre navne i dag end dem, der havde været til stede på det pågældende møde. Det var det altså ikke.

Så løbet er kørt, og jeg skal ikke gøre mere ud af den sag. Men hvis man sådan kan læse det politiske spil i det her, så kan man godt se, at det ikke er kommet ret langt ud, og der har været et vist benarbejde for nogle bestemte personer.

Jeg tror nok, at man skal se lidt på proceduren af hensyn til fremtidige valg af

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

denne art.

Borgmester **H. Thustrup Hansen**: Nu vil det være dyrt at sætte en annonce på forsiden af dagbladene. Det bliver annonceret på samme måde, som man normalt annoncerer over for organisationer og foreninger, som kan stille med medlemmer til forskellige udvalg og nævn.

Jeg synes også, at det forhold, at der var 36 organisationer repræsenteret på valgmødet, hvor der skulle vælges 10, viste vel også noget om, at det budskab, at man har mulighed for som interesseforening at komme ind i Fjernsynsnævnet, er kommet meget godt ud.

Man gjorde i øvrigt det, kan jeg så sige, at de, uden at jeg egentlig havde opfordret til det, opdelte sig på valgmødet i grupper og sagde, at vi har fælles interesser. De forskellige grupper gik så ud i alle verdenshjørner til summemøder og nåede så frem til det, de syntes det skulle være.

Jeg kan ikke huske, om der lige var 10, jeg tror det nu ikke, jeg tror kun, der var 8, sådan nogle grupper, der følte sig beslægtede, som var gået sammen og stak hovederne sammen for at få valgt en person fra den pågældende gruppe.

Så aftalt spil var der ikke, men man følte altså et sammenhold imellem LO-organisationer og andre arbejdstagerorganisationer og arbejdsgiverorganisationer og også indvandrerne. Indvandrerne gik også over i deres hjørne og vendte så tilbage og sagde: Det er den pågældende, vi alle sammen vil samles om.

Jeg kan kun referere, hvordan det rent faktisk er foregået.

Jeg synes, at det var mange organisationer, der havde vist interesse for denne sag. Også mange meget små organisationer havde fundet vej ind i gammel hovedkasse til vort valgmøde her.

Men det er klart, at man må læse de steder, hvor officielle annoncer sættes i, for at man bliver bekendt med, at der er nogle muligheder her for at blive repræsenteret i de forskellige organer.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

(Kort bemærkning).

A. Benhaddou (D): Kære borgmester. Det er jo ikke forsiden af avisen, Kulturudvalget skal benytte, det er jo ikke det.

Når indenrigsministeren kan finde ud af at sende til alle indvandrerforeninger og indkalde til etniske minoriteters rådsmøde, så kan vi sgu da, undskyld, så kan vi da også sende, når vi kender adresserne på alle indvandrerforeningerne, der er tilsluttet FOS. Det er da så nemt, og det koster ikke så meget som at betale en annonce på forsiden af en avis. Det er det, jeg mener.

(Kort bemærkning).

Borgmester **H. Thustrup Hansen:** Nu er Danmark jo foreningernes land, og jeg gætter på, at det område, vi taler om her, har i tusindvis af foreninger. Jeg mener ikke, det kan være korrekt, at vi skal skrive fra bureaukratiets side ud til de her tusinder af foreninger og gøre dem opmærksom på, at der står en annonce nu under »Officielt«, som de bør bemærke.

Jeg ved ikke, om Benhaddou synes, at vi specielt skal plukke indvandrergrupper ud og så sende et brev specielt til dem. Det tror jeg egentlig heller ikke, du mener. Det skal være ligebehandling, og det vil sige, at så skulle vi skrive ud til de tusindvis af skakklubber og bridgeklubber osv., der eksisterer, hvis vi skulle være sikre på, at alle vidste dette.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Benhaddou, og det er så den sidste korte bemærkning i denne sag.

(Kort bemærkning).

A. Benhaddou (D): Jeg er ked af det, men jeg vil fastslå, at det ikke er tusindvis af foreninger. Vi har lister over FOS-indvandrerforeninger. Hvorfor kunne vi ikke

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

benytte dem? Når vi kræver, at indvandrerforeningerne skal involveres i integration af indvandrere, så skal vi også benytte adresserne, når det gælder, fordi jeg mener, at medierne er et utroligt værktøj til at få dem integreret. Derfor er det netop vigtigt, at det er de rigtige, der kommer ind på sådan en post.

7) 533/98

Borgmester **Per Bregengaard**: Jeg vil knytte en kort bemærkning til kapitalbevillingen til projekteringen af en ny skole på Øresundshospitalet til de handicappede elever, dem med vidtgående generelle indlæringsvanskeligheder.

Hvis man kigger lidt længere fremme i sagsbeskrivelsen, vil man se, at vi til næste år burde anvende 24 mill. kr. til at få lavet denne skole. Det forholder sig imidlertid sådan, at budgetforliget og budgettet kun har givet 12 mill. kr. til hele dette område. Det vil sige, at vi er inde i nogle alvorlige vanskeligheder, og hvis man ikke får flere midler, så bliver en betragtelig del af de 12 mill. kr. anvendt på midlertidige løsninger til den her gruppe pavillonbyggeri.

Jeg håber senere efter aftale med overborgmesteren at kunne vende tilbage og have skaffet flere midler til denne løsning.

8) 541/98

Martin Günter (F): Jeg har tilladt mig at bruge borgerrepræsentanternes initiativret i styrelseslovens § 11 til at rejse denne forespørgsel.

Hovedparten af mine spørgsmål er af forholdsvis teknisk karakter og kan derfor

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

findes frem af forvaltningen. Derfor forventer jeg også, at disse spørgsmål kan besvares rimelig detaljeret her i aften.

I den udstrækning svarene må bero på mere politiske tilkendegivelser, så vil svarene naturligvis alene kunne stå for det enkelte partis regning, det gælder selvfølgelig også udvalgsformanden, indtil spørgsmålene eventuelt har været behandlet i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget. Det er alt sammen noget, jeg er fuldstændig indforstået med.

Efter lovgivningen er det jo sådan, at de af denne forsamlings medlemmer, som sidder i kommunens Børn og Unge-udvalg, det vil sige det udvalg, som har ansvaret for at tvangsfjerne børn fra deres forældre her i byen, ikke samtidig kan sidde i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget. Derfor må vi lade vore spørgsmål, erfaringer og eventuelle forslag, som vi finder baggrund for i vores arbejde i Børn og Unge-udvalget, lade gå igennem Borgerrepræsentationen.

Baggrunden for min forespørgsel er en udviklingslinje i kommunens døgnanbringelsessager, som har taget voldsom fart i de seneste måneder. Når hertil lægges, at socialministeren netop har udsendt et ide- og debatoplæg om anbringelse af svigtede børn, som kun kan pege i retning af flere anbringelser, selv om dette naturligvis ikke er formålet med oplægget, så må jeg som formand for Børn og Unge-udvalget rejse spørgsmålet, hvad vi gør. Er vi klædt på kapacitetsmæssigt og økonomisk til at klare det, der er gang i?

Jeg nævner i min motivering for forespørgslen et eksempel fra et socialcenter fra midten af oktober, hvor man må ringe rundt til alle kommunens døgninstitutioner uden at kunne finde plads til 2 anbringelseskrævende børn. Der er simpelt hen en ventetid på mellem 3 måneder og mere end et halvt år.

Jeg kan supplere med et eksempel fra et andet socialcenter dateret 27. oktober i år. Her hedder det i oplysningsarket:

»Kontakter Skodsborg Observationshjem, Glostrup Observationshjem og Frederiksholm, der alle er fuldt belagte. På Skodsborg og Glostrup er der ventelister også vedrørende børn, hvor der er truffet en formandsbeslutning. Opringning til

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

Socialdirektoratet, hvor X vil finde en amtskommunal plads eller give Frederiksholm pålæg om at tage Y ind på overbelægning.«

Så meget altså fra et socialcenter 27. oktober 1998. Selvfølgelig kan der være pres på vore døgninstitutioner for børn og ikke mindst på akutinstitutionen Frederiksholm. Vi kan ikke køre med stor overkapacitet, det har jeg forståelse for, men spørgsmålet er stadig væk, hvor denne balance ligger.

Den 3. november, altså for 2 dage siden, havde vi i Børn og Unge-udvalget en sag med et barn, som indstilles til at komme på behandlingshjem. Baggrunden for indstillingen var bl.a. en psykolograpport fra den 27. april i år. Et medlem af udvalget spurgte forvaltningen, hvorfor sagen ikke var blevet forelagt for udvalget noget tidligere, og der lød svaret helt klart, at der først var blevet plads på behandlingshjemmet nu, et halvt år efter.

Fra et andet socialcenter hørte jeg i begyndelsen af denne uge, at ledelsen har givet medarbejderne instruks om, og det var af blandede økonomiske og pladmæssige årsager, at finde alternative løsninger i stedet for udeanbringelse.

Vi står således i en situation, hvor der allerede er et helt urimeligt pres på vore døgninstitutioner for børn, og hvor man ikke kan se bort fra, at det kan gå ud over børnene, enten fordi de må vente på det rette tilbud, eller hvor der gives dem et alternativt tilbud.

Samtidig har socialministeren altså udsendt sit ide- og debatoplæg for udeanbringelse af børn. Hovedlinjerne i det oplæg er, at anbringelseskrævende børn skal for det første anbringes tidligere. For det andet skal de anbringes længere, og for det tredje skal forældrene ikke kunne tage børn hjem, selv om de i visse tilfælde er færdigbehandlede.

Jeg skal ikke her gå ind i de socialpolitiske meldinger i dette oplæg, dels fordi formentlig kun få her i forsamlingen kender det, dels fordi Familie- og Arbejdsmarkedsudvalgets medlemmer skal have mulighed for at drøfte det oplæg, idet jeg går ud fra, at de får det tilsendt på et tidspunkt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

Men enhver ved, at hvis man indskriver patienter tidligere og beholder dem længere på et hospital, så lægger de beslag på pladserne, og så stiger ventelisterne, eller også må man øge kapaciteten. Det samme gør sig selvfølgelig gældende på anbringelsesområdet.

I de seneste 3 år har der været ca. 1.300 udeanbragte børn i København. En forøgelse af dette antal med blot 10 pct. – og så har jeg ikke engang medregnet det underskud af pladser, der helt klart er i øjeblikket – medfører et behov for yderligere 130 pladser. En gennemsnitsdøgninstitution har ca. 22 pladser, og det er baggrunden for, at jeg udtalte, at der i løbet af meget kort tid vil være brug for mindst 5 ekstra døgninstitutioner til børn i København.

Et barn på en døgninstitution koster ca. ½ mill. kr. om året. Det kan man gange med 130, og det er i løbende udgifter 65 mill. kr. ekstra om året. Og så er der altså ikke taget højde for dem, som i øjeblikket simrer på socialcentrenes alternative ordninger.

Har vi kapacitet, har vi økonomi, har vi overhovedet et samlet baggrundsmateriale til at beregne behovet for yderligere pladser til udeanbragte børn blot på kort sigt? Det er sådan set det, jeg håber på at få et svar på her i dag.

Borgmester Winnie Larsen-Jensen: Jeg siger tak for belæringen om vores nye forfatning fra Martin Günter.

Jeg vil lige replicere, at jeg forstår ikke den nye forfatning sådan, at formanden for Børn og Unge-udvalget eller de politisk valgte medlemmer af Børn og Unge-udvalget er afskåret fra at henvende sig til forvaltningen eller til udvalgets formand og stille spørgsmål, hvis alarmlamperne har lyst.

Jeg erindrer ikke, at denne debat er blevet rejst over for hverken mig eller forvaltningen. Man har heller ikke fortalt, at der har været oplæg til en nærmere diskussion imellem forvaltningen og eventuelle medlemmer, som er udpeget herfra.

Men det synes jeg så skulle være en af lærerne af denne første gang, vi bruger forespørgslen, at vi også bruger de muligheder, der er, hvad vi jo også har fået at vide af

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

BR-sekretariatet, for at stille spørgsmål til de forskellige siddende udvalg om konkrete oplysninger af den ene eller den anden slags.

Jeg vil gerne svare fra forvaltningen på de konkrete spørgsmål, som Martin Günter har formuleret i sin forespørgsel.

Det første handler om kapaciteten, og Martin Günter beder om kapaciteten 10 år tilbage. Det kan jeg desværre ikke helt opfylde, men 7 år tilbage kan jeg oplyse om kapaciteten. På de 7 år er sket et fald på 8 døgnpladser. I 1992 var der 698, og i 1998 har vi 690 døgnpladser.

Til gengæld er der sket udvidelser på dagpladsområdet, på handicapområdet og på normalområdet, så den samlede kapacitet er steget med 30 pladser fra 739 til 769. Deraf er 30 pladser for spædbørn og 45 for småbørn.

Når der har været ændringer i pladsprofilen på området, så sigter det netop på at imødekomme de seneste års stigende efterspørgsel på pladser til spædbørn, psykisk skrøbelige børn og unge og på døgninstitutioner med interne skole- og dagbehandlingspladser.

Men derudover er der også sket markante ændringer hvad angår udbygningen af den forebyggende indsats. Hele den lovgivning, der fjernes børn efter, uanset om det foregår med tvang eller med samtykke, bygger jo netop på, at mulighederne skal være afprøvet, alternative muligheder, forebyggende foranstaltninger, støtteforanstaltninger af forskellig slags, med henblik på at undgå det mest indgribende, en anbringelse, og det allermest indgribende, en tvangsanbringelse. Det er det allersidste led i kæden, når man ikke kan finde ud af det på anden vis.

Der er sket en ganske massiv ændring, og der er som sagt også sket en ændring i pladsprofilen, hvad angår alder, at vi successivt har nedlagt institutioner for ældre børn, for store børn. For et års tid siden var der en meget kraftig debat om døgninstitutionsanbringelse, hvor vi jo netop udmærkede os i København med en meget kedelig landsrekord, nemlig at vi anbragte uforholdsmæssigt mange 15-17-årige.

Den profil besluttede Borgerrepræsentationen at prøve at ændre og prøve at fjerne

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

børnene på et tidligere tidspunkt, hvis det var nødvendigt, helt i tråd med de tanker, som socialministeren gør sig i øjeblikket.

Så spørger Martin Günter om kapacitetsproblemerne for 1999. Med henblik på at øge kapaciteten på døgninstitutionsområdet er det besluttet, at der i 1999 skal ske en reduktion af pladser, som sælges til andre amter, således at Københavns Kommune på den måde kommer til at disponere over yderligere 12 døgninstitutionspladser på netop de institutionstyper, som Martin Günter bekymrer sig om, og hvor den store efterspørgsel og det store pres er.

Derudover er der med udgangspunkt i demografien afsat 7 mill. kr. til anbringelse af børn uden for eget hjem.

Så spørger Martin Günter til gennemsnitsomkostningerne. Omkostningerne svinger voldsomt. Døgninstitutioner har en gennemsnitspris på 420.000 kr. En familieplejeplads har en gennemsnitspris på 280.000 kr., og de alternative anbringelser har en gennemsnitspris på 220.000 kr. Dertil skal så lægges eventuelle udgifter til skole, forebyggende foranstaltninger, psykolog osv.

Så spørger Martin Günter, om der er eksempler på, at børn er blevet hjemsendt tidligere af økonomiske grunde. Det er ikke Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen bekendt, at der skulle være blevet hjemsendt børn af økonomiske årsager. Forvaltningen og også jeg personligt ville finde det fuldstændig uacceptabelt, hvis man med den begrundelse skulle sende børn hjem. Hvis man har lavet en socialfaglig handleplan, som peger på, at det her skal tage et stykke tid, så er det ikke af økonomiske grunde, man kan ændre handleplanen; så er det, fordi der er sket andre ting. Og det er jeg og forvaltningen meget enige om.

Så vil jeg godt kommentere nogle andre ting omkring kapaciteten i det hele taget, fordi Københavns Kommune faktisk har Danmarksrekord i antallet af døgninstitutionspladser i forhold til børn, og det er der sikkert også en god begrundelse for. En af dem er historisk, nemlig at da alle andre kommuner i 1970'erne lukkede døgninstitutioner, fastholdt Københavns Kommune at have nogle.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

På den baggrund er 43 pct. af vores børn, som er anbragt uden for eget hjem, anbragt på døgninstitution, i modsætning til landsgennemsnittet, som ligger på 27,9 pct. Københavns Kommunes andel af døgninstitutionsanbragte udgjorde faktisk 19,2 pct.

Der kan som sagt være holdningsmæssige, men også socialpolitiske begrundelser for, at vi fjerner flere børn. Det kan være, at behovet er større. Det kan også være, at vi faktisk har en mere restriktiv politik end så mange andre kommuner, i hvert fald når man sammenligner med de kommuner, som vælger af økonomiske årsager at hjemsende børn. Det er som sagt en politik, som ville være helt uacceptabel.

Martin Günter spørger også til belægningsprocenterne, og der kan jeg sige, at pr. 31. august 1998 var belægningsprocenten på Københavns Kommunes døgninstitutioner mellem 60 og 110. Det betyder, at der er en række institutioner med ledig kapacitet. Men lokalforvaltningens efterspørgsel varierer jo også hen over året, hen over perioderne, og derfor vil der, som Martin Günter også selv nævnte, i visse perioder være spidsbelastninger på særlige institutioner.

Men der er også en anden problemstilling i det, nemlig det, som Martin Günter selv var inde på: Den rigtige plads til det rigtige barn. Nogle gange vil man være ude i en situation, hvor man må vælge. Man kan ikke få lige præcis den institution, som man gerne vil have, men barnet skal anbringes, og så må man tage det næstbedste. Det er jo også derfor, man ud fra en socialfaglig vurdering må spørge: Skal det her barn indskrives på den rigtige institution, eller kan vi stille noget andet op i mellemtiden?

Med henblik på den eventuelle lovændring, som socialministeren har bebudet, vil jeg sige, at den politik, som Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen har lagt op til, som det gamle Socialudvalg og som Socialplanen peger på, er præcis den retning, som også den tidligere Borgerrepræsentation besluttede at gå: Indgribe så tidligt som muligt, så rigtigt som muligt og sikre, at handleplanerne har en høj kvalitet, og at barnets tarv kommer i centrum.

Så vil jeg godt sige til den konkrete sag, som Martin Günter bruger i sin motivering for denne forespørgsel – det giver nemlig en tredje dimension, som jeg

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

synes, vi skal bruge noget tid på at kigge på – at den konkrete sag mig bekendt hører til i en forsøgsbydel.

En forsøgsbydels personale, det har vi også set i andre sammenhænge, har forvaltningerne jo ikke instruktionsbeføjelser i forhold til. Så når en forsøgsbydel måske handler uhensigtsmæssigt i en sag, står vi faktisk med en problemstilling, som er ganske vanskelig at løse i denne sammenhæng.

Jeg kender godt nødbremsemulighederne: at man fratager det lokale bydelsråd det delegerede område. Men det er jo ganske voldsomt, og derfor vil der også på det område efter min bedste overbevisning være behov for en dialog om, hvordan vi handler hensigtsmæssigt i de her sammenhænge.

For at slutte af vil jeg om den konkrete sag foreslå, at Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget fortsætter behandlingen af denne problemstilling. Det vil jeg ud fra 2 begrundelser.

For det første er tvangsanbringelsesområdet, som Martin Günter jo som formand for Børn og Unge-udvalget styrer, jo kun en ganske lille del af anbringelserne. Anbringelser skal ses bredt som Københavns Kommunes anbringelsespolitik. En tvangsanbringelse er, som jeg sagde, det sidste led i kæden, og derfor er det naturligt at se det sammen med alle øvrige anbringelser.

Om en anbringelse bliver en tvangsanbringelse eller en frivillig anbringelse, afhænger mindst lige så meget af forhandlingstalent som af sagens egentlige substans. Derfor mener jeg, at Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget bør se på det i sammenhæng.

Men jeg mener også, at Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget af hensyn til den nye forfatning bør gå i dybden med denne type sager. Jeg mener, den er mere kompleks, end man kan forhandle igennem i en forsamling som Borgerrepræsentationen.

Derfor vil jeg ved forhandlingernes afslutning foreslå, eller jeg vil sætte sagen på dagsordenen, jeg har drøftet det med Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, og vi vil meget gerne fordybe os i denne problemstilling og også kigge ind i det nye årtusinde med henblik på både kvalitet og kapacitet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

Ole Hentzen (C): Jeg er glad for, at borgmesteren oplyser forsamlingen om, at det er en problemstilling, som vil blive drøftet videre i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget.

Når man nu tager den forhandling og skal ned i denne fordybelse, så vil jeg sådan set godt øse lidt af mine erfaringer efter 10 måneder i dette ikke særligt morsomme udvalg, altså Børn og Unge-udvalget, men til gengæld særdeles alvorlige udvalg.

Borgmesteren sagde, at vi kun ser toppen af isbjerget i dette udvalg, og det er selvfølgelig rigtigt. Det er jo dér, hvor enderne ikke har kunnet bøjes sammen til barnets bedste, og hvor der skal træffes en af myndighederne given afgørelse.

Men det betyder jo også, at forvaltningen sådan set har ansvaret for, at det, der hedder en forhandling, også foregår på nogle præmisser, som gør, at den ideelle situation, nemlig forhandlingssituationen, samkvemmet, forståelsen mellem forældrene og forvaltningen om barnets ve og vel, også opnås.

Der må jeg nok sige, og det skal så være en bred tilkendegivelse uden navne eller noget andet på, at mine nu 10½ måneds oplevelser i Børn og Unge-udvalget, hvor jo altså forvaltningerne fra alle dele af byen møder op, og hvor man har en ganske tyk arbejdsbeskrivelse af, hvad der er sket i hver enkelt sag, at den efterlader stor tvivl hos medlemmet Ole Hentzen om, at alle de mennesker, man har sat til at forhandle med disse klienter, vil jeg kalde dem her, egentlig er kompetente hertil.

Det kan godt være, at de har været meget kompetente, men så er de blevet for slidte. For jeg kan godt forestille mig, at netop dette område er et særdeles belastende område for en sagsbehandler. Har man siddet for længe med det, så tror jeg, at man har fået slidt sin fernis ganske tynd og derved heller ikke har den forhandlingssmidighed, som er nødvendig, hvis man vil opnå det, jeg også tror er idealsituationen, nemlig en vis kompetence imellem forældre og forvaltning.

Det andet, jeg beder udvalget overveje og drøfte, er, om den kapacitet, som man skal i gang med at drøfte, egentlig også har en dimension, der hedder noget med

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

parallelanbringelser. For jeg synes nok også, jeg har mærket i disse 10½ måned, at udvalget har været i nogle situationer og har set sager, hvor man har sagt, at her har man en type sager, hvor det netop ville være velegnet, hvis kommunen havde et tilbud, der egentlig gav parallelanbringelse.

Jeg tænker her på de helt unge mødre, som jo egentlig måske skal have en lidt fastere ramme, som måske ikke er familiens, men netop kvalificeret, og som ikke skal være bistandskontakten i øvrigt, men netop nogle udenfor, om vi også har nok dér. For det skulle nemlig være sådan, at fordi vi ikke har det tilbud, men kun har tilbuddet til barnet, er vi tvunget ud i en, lad os så kalde det tvangsanbringelse af barnet, mens det ideelle egentlig var at få moderen, måske også faderen, med, hvis en sådan findes, for at få en stabilitet, en mulig stabilitet, om dette barns opvækstbetingelser.

Jeg beder, at man tager disse ting med i overvejelserne, når man nu går i gang med drøftelsen i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så er det Martin Günter. Jeg skal gøre opmærksom på, at Martin Günter kun har 3½ minut til rådighed her i 2. runde.

Martin Günter (F): Jeg takker da for udvalgsformandens, om jeg så må sige tekniske redegørelse. De tal, jeg her har hørt fra borgmester Winnie Larsen-Jensen, bekræfter over for mig, at det er godt, at dette spørgsmål bliver rejst.

Jeg er ked af, at det ikke har været muligt at se på antallet af pladser længere tilbage end 7 år. Det er helt klart, at det nemt kan lade sig gøre, og det vil formentlig give et meget anderledes tal end det her med, at der alene er sket et fald på 8 døgnpladser, men så en stigning i antallet af dagpladser.

Jeg vil gerne sige til borgmesteren i øvrigt, at jeg ønsker ikke i denne diskussion at indlægge en socialpolitisk betragtning om, at man skal foretrække døgnpladser frem for dagpladser eller noget i den henseende. Jeg sidder blot et sted, hvor jeg ser, at der er et antal sager med et sådant pres på døgnpladserne, at det ser ud, som om vi er ved at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

komme i vanskeligheder. Derfor rejser jeg sagen.

Om det kunne løses på en anden måde, burde løses på en anden måde ved andre sociale tiltag, kan jeg også godt have en mening om. Men det er sådan set ikke det, Ole Hentzen, jeg og andre, der er medlemmer af Børn og Unge-udvalget, sidder og skal tage stilling til. Vi skal jo afgøre de sager, vi får forelagt dér.

Der må jeg sige, at det foruroliger mig meget, at man i 1999 alene mener eventuelt at kunne få 12 yderligere pladser til rådighed. Jeg vil faktisk spørge borgmesteren: Kommer de problemer, som jeg har nævnt her, fuldstændig bag på borgmesteren og forvaltningen?

Borgmesteren er lidt småsur over, at jeg har rejst spørgsmålet her, at jeg ikke er kommet direkte til hende. Nu har jeg i flere andre sager kommet direkte til borgmesteren, og borgmesteren er måske meget dygtig til at skrive sig ud af tingene. Det er ikke altid, der kommer noget ud af tingene, hvis man henvender sig om spørgsmål. Så jeg synes, det var rimeligt, hvis der var interesse for det, at man havde en lidt bredere drøftelse om det.

Men jeg vil godt spørge, om borgmesteren som administrativ ansvarlig eller forvaltningen ikke er blevet gjort opmærksom på ude fra socialcentrene, at der er et problem, og at problemet er accelereret i fuldstændig ekstrem grad inden for de senere måneder.

Nu nævnte borgmesteren, at det eksempel, jeg har nævnt i min motivering, er fra en forsøgsbydel. De øvrige eksempler, jeg har nævnt her, kan jeg så sige ikke er fra en forsøgsbydel, de er fra andre bydele. Jeg har ingen grund til at tro, at det specielt er i forsøgsbydelene, der er problemer.

Men jeg kan sige f.eks., at der i de sidste 3 år er blevet truffet 25-30 formandsbeslutninger om året, altså dem, hvor formanden alene over telefonen træffer beslutning om tvangsanbringelse. Alene i år har man i de første 10 måneder overskredet dette tal. Alene inden for de sidste 5 uger har jeg truffet 11 formandsbeslutninger, det vil sige over en tredjedel af dem, der har været i år.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

Jeg fik i dag at vide af sekretariatet, at alle møder i Børn og Unge-udvalget sådan set er booket op resten af året, og jeg fik at vide her til aften af en kollega her i salen, som ved noget om det, at man på nogle socialcentre har fået at vide, at man først kan komme til efter nytår.

Jamen efter min mening er der ikke nogen speciel politisk holdning i det. Jeg må spørge: Er man ikke i forvaltningen klar over disse problemer? Tror man, at man kan klare sig med 12 yderligere pladser i det kommende år med det store pres, der er på de former for beslutninger i år, eller forestiller man sig, at man kan lave nogle andre former for initiativer, så presset på døgninstitutioner bliver mindre? Det er da også en løsning.

Men vi sidder et sted, jeg sidder et sted, Ole Hentzen sidder et sted, hvor vi ser dette pres, og derfor synes jeg, det er relevant at spørge. Det er da også relevant at spørge, om forvaltningen ikke allerede har været bekendt med disse problemer, og hvad man eventuelt havde tænkt sig at gøre i den anledning.

Borgmester **Winnie Larsen-Jensen**: Selvfølgelig følger forvaltningen dette område ganske tæt. Vi får jo også de statistikker. Vi kan jo også godt se, at det, jeg vil kalde det nye Børn og Unge-udvalg, er ved at komme op i omdrejninger. Der er i hvert fald sket en ændring. Også i den periode, Martin Günter har været formand, har der været udsving, kan jeg se på statistikkerne.

Der har også været kritik af vores Børn og Unge-udvalg fra May Olofsson, som rejste en debat på Familieambulatoriet på Hvidovres vegne om, at Børn og Unge-udvalget ikke var særlig tilbøjelig til at fjerne børn, som både Familieambulatoriet og socialforvaltningen var meget enige om burde fjernes.

Så der har været opgange, og der har været nedgange, og det følger jeg naturligvis i statistikkerne.

Så vil jeg sige til Martin Günter, at jeg vil da meget gerne have mig frabedt at få at vide, at jeg er mopset ... (*Afbrydelse*). Nej, der blev sagt »mopset«. Det kan godt være, at min optræden ikke passer Martin Günter, men jeg synes, det er relevant at få rejst

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

debatten.

SF har jo haft en ordfører tidligere, som havde tradition for at overvåge Børn og Unge-udvalget og børneanbringelsesområdet meget. Det synes jeg også, der er god grund til, fordi det er nogle meget vanskelige sager, det er nogle meget omkostningskrævende sager både økonomisk og menneskeligt, og de skal have en stor bevågenhed.

Men det, der undrer mig i denne sammenhæng, er, hvor Martin Günter var henne som formand for Børn og Unge-udvalget ved budgettet i denne sammenhæng, hvis han antyder herfra, at beslutninger, som Børn og Unge-udvalget har truffet, ikke kan effektueres, fordi børnene ikke kommer derhen, hvor de skal være.

Hvis man føler det så presset, må jeg sige, at vi jo kan se på statistikkerne, at der er ledig kapacitet, og at der er overbookning med jævne mellemrum, det går op og ned hen over året af forskellige årsager. Med det rigtige tilbud til det rigtige barn plus at det er en familie med 2-3 børn, så kommer der momentvis overbelægning, det gør der.

Men derfor kan jeg ikke helt forstå, at Martin Günter med det toneleje og med den indignation, han taler om de her meget alvorlige sager i dag, slet ikke nævnte det omkring budgettet. Der synes jeg, det havde været meget relevant, fordi Martin Günter åbenbart med den koncentrerede viden, man jo får, når man sidder og udelukkende tager sig af de allertungeste sager, har rejst debatten. Jeg har ikke hørt, at problemet netop skulle være accelereret de sidste 3 måneder.

Men hvis nu vi skal slutte det her lidt konstruktivt i aften, så vil jeg sige, at jeg synes, det vil være relevant, at Borgerrepræsentationens medlemmer af Børn og Unge-udvalget, Borgerrepræsentationens Familie- og Arbejdsmarkedsudvalg sætter sig ned og gennemgår dette i sammenhæng. Det vil være både konstruktivt og fremadrettet.

For jeg tror, Martin Günter har ret i en ting: Vi skal have kigget meget nøje på, hvor længe børnene er der. For det er jo ikke kun et spørgsmål, om der er ventelister i indslusningsfasen. Det er jo lige så meget et spørgsmål om, hvordan børnene kommer videre, hvor de kommer hen, hvor længe de er på en døgninstitution, og hvor længe det

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

er hensigtsmæssigt, at de er der. Det er jo ikke altid sikkert, at det er det samme.

Det er nogle af de ting, jeg synes, vi skal fordybe os i i Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, og jeg vil bestemt foreslå, at de politiske medlemmer af Børn og Unge-udvalget også deltager i den debat, fordi jeg tror faktisk, vi har noget at lære af hinanden og også noget at inspirere hinanden med i forhold til at få dette til at hænge sammen. Fordi det er to sider af samme sag, om et barn bliver fjernet med eller uden forældrenes samtykke.

Ole Hentzen (C): Det, der bringer mig på talerstolen anden gang, er sådan set 2 ting, som borgmesteren nævner i sit svar til Martin Günter.

Det ene er revselsen vedrørende ansvaret ved budgetforhandlingerne. Den vil jeg også gerne påtage mig ansvaret for, for jeg har heller ikke nævnt det. Jeg tog en enkelt side op, som ikke var mit bord, men som jeg synes, jeg også havde mærket i det udvalg, og det var netop familieværestedernes betydning for en del meget svage klienter, hvor vi jo havde børnesagerne hos os, men hvor man kunne se, at her ville der blive et kæmpehul, de kunne falde i. Beklager at jeg ikke tog det andet op.

Men det andet er måske langt mere konstruktivt, fordi det viser noget om, at der mangler et eller andet i kommunikationen her. Borgmesteren siger, at overlæge May Olofsson har taget op, at det nye Børn og Unge-udvalg efter hendes formening ikke fungerer ordentligt, at det ikke træffer de rigtige beslutninger.

Det kan jeg da kun sige »nå« til, for det er ikke en information, dette udvalgs medlemmer åbenbart kan få andet end via denne talerstol, fordi vi har ikke fået den, vi har ikke adgang til det forum, hvorfra det siges. Vi har heller ikke mulighed for at kommentere det, og vi har sådan set alene haft mulighed for gennem denne debat måske at sige til Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, at her ser vi også et problem, for vi ser faktisk nogle indstillinger fra forvaltningen, men også fra nogle af disse eksperter, som efter vor opfattelse ikke er underbygget nok.

Så ville det være forfærdelig rart, hvis vi blev belært om, at vor opfattelse, og der

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

vil jeg tillade mig at sige til forsamlingen, at i de allerallerfleste tilfælde er det faktisk i enighed, vi mener, at den indstilling, der måtte være kommet, ikke er god nok som begrundelse for at beslutte det meget indgribende skridt det er at gennemføre tvangsforanstaltninger.

Så der er en eller anden kommunikationsbrist, hvor åbenbart eksperterne udefra og selvfølgelig sagsbehandlerne, det kan ikke undre mig, måtte føle, at her er der altså ikke et følgagtigt Børn og Unge-udvalg, som bare hopper på.

Vi har ligesom et lovgrundlag, hvor vi føler, at her er der nogle, der ikke har dokumenteret det godt nok, hvordan får man det bragt på plads? Det kan man jo kun via en dialog. Men den formelle dialogmulighed findes jo netop ikke, fordi loven foreskriver, at de, der er beskæftiget inden for Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, ikke må sidde i Børn og Unge-udvalget. Så derfor er det 2 forskellige problemkredse.

Så jeg glæder mig til disse dialogmøder, og vi håber, at vi bliver indbudt til at være med til at lave dagsordenen, så måske også nogle af de sider, som udvalget har behov for at få belyst, kan komme frem.

Marie Jeppesen (Ø): Jeg skal gøre det meget kort. For Enhedslisten må jeg sige, at jeg undrer mig meget over, hvis det kan komme bag på forligspartierne, at der er mangel på døgnanbringelsespladser her i København. Jeg gjorde opmærksom på det flere gange under budgetforhandlingerne, ja både før og efter.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så er det Martin Günter, og jeg skal gøre Martin Günter opmærksom på, at han kun har 2 minutter i 3. runde.

Martin Günter (F): Det er jo spændende, at borgmesteren nu nævner May Olofsson, som har været ude med visse udsagn i dagspressen om børneanbringelser.

Netop i de tilfælde, borgmester Winnie Larsen-Jensen, har jeg jo samvittighedsfuldt skrevet lange breve til borgmesteren og stillet mange detaljerede

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

spørgsmål, og jeg har ventet lange tider og lange tider endnu på svar på disse spørgsmål. Hver gang jeg har stillet spørgsmål, har jeg fået at vide fra May Olofssons afdeling derude, at de spørgsmål kunne de desværre ikke besvare, idet det krævede en stor gennemgang af sagerne.

Men hele pointen i de spørgsmål, jeg har stillet forvaltningen, udvalgsformanden eller hvem djævelen det egentlig er, vi stiller spørgsmål til i dag om May Olofssons udsagn, gik jo netop på, at May Olofsson ikke kunne have baggrund for at fremsætte de udsagn, hvis ikke der kunne svares på de spørgsmål, som jeg havde stillet.

Men jeg har ikke villet gå i pressen og sige, at en af vores meget anerkendte overlæger her i byen er parat til i pressen at fremsætte ganske voldsomme udsagn om, hvordan børnesager behandles her i byen, uden efterfølgende at være i stand til at besvare meget detaljerede spørgsmål om disse sager, som er gået via borgmesteren.

Så jeg vil ikke sige, at der ikke kan være relevans i den kritik, men den er bare ikke på nogen måde dokumenteret.

Det er rigtigt, jeg har ikke i budgetforhandlingerne nævnt noget om, at der burde penge til det område. Jeg skal gøre opmærksom på, at alle de eksempler, jeg har nævnt, faktisk er fra den seneste måned, borgmester. Alle disse citater optræder pludselig meget markant. Det vil sige, at der er sket en udvikling på dette område.

Men jeg er selvfølgelig parat til sammen med de øvrige medlemmer af Børn og Unge-udvalget, som i øvrigt har aftalt at ville holde et møde om socialministerens ideoplæg, at komme ind i en dialog med Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, borgmesteren og alle andre om det her for at finde ud af, hvad der egentlig er af reelle problemer i det, og finde en plan for, hvad der eventuelt skal gøres på dette område.

Borgmester **Winnie Larsen-Jensen**: Apropos dokumentation vil jeg sige, at jeg også har fulgt med i debatten med May Olofsson. Det, jeg citerede før, var fra et skriftligt svar, som forvaltningen har sendt til formanden for Børn og Unge-udvalget, hvor May Olofsson fremhæver nogle sager, hvor socialforvaltningen og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

Familieambulatoriet var enige om, at der var børn, der skulle fjernes, og det bakkede Københavns Kommunes Børn og Unge-udvalg ikke op.

Jeg citerer fra et svar, som jeg ved, at forvaltningen har tilstillet formanden for Børn og Unge-udvalget som svar på et spørgsmål fra Martin Günter om, hvad det var for en avispolemik, der kørte, om der nu blev fjernet for få eller for mange børn, og hvor May Olofsson i avisen blev citeret for, at socialforvaltningerne ikke var parate til at tage fra, når de råbte vagt i gevær. Det har Martin Günter spurgt om skriftligt og fået et skriftligt svar på, efter at Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningens direktør havde skrevet til HS for at få et svar.

Det er den del af historien, som jeg har været med til.

Men apropos dokumentation står jeg ved, at jeg har lagt op til et møde, og også gerne, at vi laver dagsordenen i fællesskab, i respekt for den adskillelse, som vi jo skal have osv., men vi som politikere har jo både en ret og en pligt til at prøve at se tingene fra begge sider og se dem i en sammenhæng.

I den sammenhæng vil jeg sige, at det ville være en meget god begyndelse, hvis Børn og Unge-udvalget tog den dokumentation med, hvis det så kun er inden for den sidste måned eller 3 måneder, eller hvor længe det nu er, på, hvad det så er for nogle sager, hvor det er det kniber, hvor vi kan stramme op på procedureerne, så de her børn får den behandling, som de skal have, det rigtige tilbud på det rigtige tidspunkt, i det omfang det overhovedet kan lade sig gøre, i respekt af at vi ikke konsekvent har tomme pladser på alle institutioner.

Der er institutioner, som er specialiseret i nogle ting, og derfor står vi indimellem i nogle vanskelige situationer, og så kan man, som jeg sagde i mit første indlæg, pålægge overbelægning, og det gør man også en gang imellem, når det er påkrævet.

(Kort bemærkning).

Martin Günter (F): Det bliver meget kort. Jeg må på det bestemteste afvise, at jeg har modtaget et brev fra forvaltningen, hvor der har været henvisning til en eneste

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

konkret sag udpeget af May Olofsson, hvor hun mente, at der var taget en forkert beslutning i Børn og Unge-udvalget.

Jeg vil gerne bede om en kopi af dette brev, og jeg vil gerne bede om, at dette brev tilgår medlemmerne af Familie- og Arbejdsmarkedsudvalget, for det er positivt usandt.

(Kort bemærkning).

Borgmester **Winnie Larsen-Jensen**: Jeg siger ikke, at der er navn og CPR-nummer på de sager. Jeg citerer, at May Olofsson har skrevet tilbage i forbindelse med den forespørgsel, at der var sager. Jeg er ikke i stand til på stående fod, det er jeg måske om en times tid eller halvanden, men mig bekendt er der ikke, som Martin Günter også sagde, navn og CPR-nummer på konkrete sager. Men lad os komme ned i dokumentationen sammen.

(Kort bemærkning).

Martin Günter (F): Jeg mener ikke, borgmesteren og hendes forvaltning skal slippe fra at komme op og slippe sådan en ud med, at vi i Børn og Unge-udvalget har fået udpeget sager. Jeg må gå ud fra, at de på en eller anden måde har en eller anden substans i anonymiseret form eller noget andet.

Der er ikke nævnt en eneste sag af nogen art hverken med eller uden personnummer anonymiseret, som på nogen måde er noget, man kan diskutere. Jeg har alene fået at vide, at det ikke var muligt at pege på, hvordan de pågældende spørgsmål, jeg havde stillet, skulle dokumenteres, og der er ikke givet nogen form for dokumentation.

Jeg vil gerne have de breve tilsendt, hvor man mener, at det har fundet sted; ellers skal man ikke stå her og slippe sådan noget ud.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

9) 538/98

10) 528/98

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Borgmester Søren Pind, værsgo ...
(*Afbrydelse*). Jeg skal beklage, at Søren Pind ikke nåede at trykke sig ind, men det er kutyme, at udvalgsformanden får ordet først.

Borgmester **Søren Pind**: Den kutyme har jeg fået bekræftet af overborgmesteren, så formanden fra Jens Johansens parti har selvfølgelig ret i at tilrettevise medlemmet fra SF.

Nå, lad nu den sag hvile, vi har helt andre og vigtigere sager på dagsordenen, nemlig godkendelse af en 65 meter høj og 2 meter bred forlystelse i Tivoli her i aften.

Det er en sag, der har været heftigt diskuteret, som vi faktisk har måttet bruge en hel del tid på i Bygge- og Teknikudvalget. Som det vil være nogle bekendt, mente visse medlemmer af udvalget, efter at beslutningen var truffet i første omgang, at det var nødvendigt at standse beslutningen, fordi beslutningsgrundlaget ikke var tilstrækkeligt.

Derfor har vi igen behandlet sagen i Bygge- og Teknikudvalget, og særligt på foranledning af Det Radikale Venstre vil der til dagens drøftelse her blive foreslået en *tilføjelse* til denne dispensation, der lyder som følger:

»At det meddeles Tivoli, at der ikke vil blive givet dispensation for opsætning af blinkende lys eller lysreklamer i tårnet.«

Sagen er for så vidt klart oplyst. Borgerrepræsentationen har haft lejlighed til at studere en mappe, der har vist højden set i forhold til andre tårne i København, hvorledes den vil falde ind i miljøet respektive i Tivoli set fra H.C. Andersens Boulevard og i forhold til mange andre vinkler her i København.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

Lad mig slutte af med at sige – det er så på det mere politiske plan, hvis man skal følge den gamle tradition, så slutter man jo af med politikken – at de pågældende partier, som mente, at sagen ikke var veloplyst i første omgang, jo stadig væk har taget forbehold. Jeg ved ikke rigtig, om jeg skal parafrasere en kendt jysk reklame, som lyder som følger:

»Hvad skal jeg sige? Enhedslisten er imod.«

Jens Kjær Christensen (Ø): Det var sådan set ikke særlig morsomt. Men Søren Pind har jo ret i, at der sidder utroligt mange specialister på arkitekturens område i Bygge- og Teknikudvalget.

Enhedslisten nægtede sidste gang at optage denne sag på dagsordenen, fordi vi under udvalgsbehandlingen overhovedet slet ikke havde fået forelagt materiale om tårnet.

Man kan nu se på det forløb, der allerede har fundet sted, at vores synspunkt var korrekt. Det har været en sjusket udvalgsbehandling, og det havde været noget af en katastrofe at have vedtaget tårnet, sidste gang vi holdt møde. For så var det ændringsforslag, som flertalspartierne nu har stillet, overhovedet slet ikke taget i betragtning, det var ikke kommet med.

Så jeg synes i virkeligheden, at Søren Pind i stedet for de der ondskabsfulde betragtninger om Enhedslisten skulle takke Enhedslisten for at sikre, at udvalgsarbejdet bliver gennemført nogenlunde anstændigt og ikke som det rene sjuskedorte. For det var faktisk det, Søren Pind stillede sig i spidsen for, da han pludselig på tillægsgagsordenen ville presse det lille tårn ind her for 14 dage siden, da vi sidst holdt møde.

Nu har vi så fået lejlighed til at studere materialet, og det kan jo ikke undre en, at en Venstremand synes, det er fremragende materiale, hvor man kan se alt fra forskellige vinkler. Søren Pind er specielt inden for det arkitektoniske en højt begavet specialist. Han har virkelig forstand på sagerne.

Dog må jeg gøre ham opmærksom på, at det materiale, der foreligger fra Tivoli

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

selv, selvfølgelig er dybt manipulatorisk. For sandheden er, når man tegner vinkler, vi har set det en million gange, vi har et eksempel, der står ude på Rådhuspladsen, som Søren Pind jo også med glæde udtaler sig om med sin store viden. Altså de vinkler, hvorfra tårnet tegnes, er få, og i øvrigt kan man diskutere, hvordan er det, man ser tårnet, hvor er man, befinder man sig nede på jorden eller hvad?

Jeg kan bare fortælle Søren, at jeg har personligt, det vil Søren også erfare, når tårnet en dag kommer op og han bliver overrasket. Man kan lave mange interessante ting på tegninger, der ikke giver det reelle indtryk.

Se, nu er det ikke sådan, at Enhedslisten flyder rundt i et vakuum. Vi har den store glæde, at stadsarkitekten faktisk støttede vores synspunkt. Om stadsarkitekten kan man i hvert fald ikke påstå, at han ikke er arkitekt. Det kan man om Søren Pind. Man kan heller ikke påstå, at stadsarkitekten ikke er vant til at kigge på bygninger. Man kan heller ikke påstå, at stadsarkitekten ikke er vant til at se, hvordan proportioner og sammenhænge står i et godt eller dårligt forhold til hinanden. Det kan man ikke påstå.

Og alligevel siger Søren Pind, jamen den er bare god nok, den skal op, denne her lysmast, der jo er tale om, den kaldes vist en »åben gitterkonstruktion«, men det er jo en lysmast i virkeligheden med nogle gondoler uden på, og så er der nogle ændringsforslag om lyset. Men det er sandheden.

I Enhedslisten har vi den opfattelse, at det tårn faktisk vil blive alt for højt og alt for dominerende i forhold til omgivelserne. Vi er meget kede af, at der er samlet dette flertal, som det ser ud til nu vil gennemføre og gennemtrumfe, at tårnet bliver bygget.

Jeg skal sige, at vi selvfølgelig vil stille forslag om, at højden ikke overstiger 50 meter. Jeg ved godt, at der er nogle, der kommer og fortæller, at så kan det ikke blive til noget. Altså undskyld, jeg siger det, vi som selv går i Tivoli, det er ikke et spørgsmål, om noget bliver til noget, og hvilke konsekvenser det må have, det kan ikke være afgørende for os i Borgerrepræsentationen. Vi er også sat til at tage vare på, at byen udvikles på en både spændende og harmonisk måde. Derfor må vi selvfølgelig råbe vagt i gevær, og vi har endda sagkundskaben i denne kommune med os.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

Hvad angår selve løgkuplen, som det er blevet til, den øverste del ovenpå lysmasten, er det en ganske spændende idé. Det kan egentlig undre lidt, at forslagsstillerne ikke kunne se det spændende i netop sådan en løgkuppel, der svævede magisk inde i Tivoli, uden at man om aftenen kunne se, hvad der bar den oppe, om den fløj eller hvad.

Men altså det har ændringsforslagsstillerne, Lars Rimfalk Jensen, Ole Hentzen, Søren Pind og Johannes Nymark, ikke fundet for godt. Man mener bare, at blinkende lys og lysreklamer i tårnet ikke skal finde sted, og det kan vi da kun støtte.

Man kunne have diskuteret, om der overhovedet skulle være blinkende lys eller overhovedet fast lys. Man kan også diskutere, hvad det betyder, for det er sidste chance det her. Er det hele døgnet, altså hele natten rundt, det må være tændt, eller hvad? Jeg spørger bare. Eller er det ved Tivolis lukningstid, eller hvad er det, man forestiller sig? Bare for at kvalificere forslagsstillerne.

Stadsarkitekten havde et billigt forslag. Der er nogle, der husker, at da udbygningen af Det Kongelige Teater skulle finde sted, blev der brugt 5-6 mill. kr., tror jeg det var, på at lave en mockup, som det hed. Stadsarkitekten havde et meget billigt forslag, det kostede et par kroner. Det var, at man sendte en ballon op, så i det mindste i øvrigt også borgerne i byen ved den lejlighed ligesom kunne få en fornemmelse af, hvad denne højde på 67 meter faktisk indebærer. Men et så billigt forslag fandt flertallet ikke var interessant.

Det kunne dog have været spændende at afprøve, og det kunne have været gjort lynhurtigt, så man blev bekræftet i, ja, det betyder ikke noget. Sådan en højde oppe over besøgsbalkonen på Rådhusetårnet, for det rager op over, betyder ikke noget i vores bybillede. Det synes jeg egentlig er dumt, og man kan kun frygte for, at den kritik vil vende tilbage, når tårnet står der: Jamen hvorfor brugte man ikke 5 kroner på en ballon? Hvis det bliver kritikken af højden, der kommer til at brage løs.

Men det ser ud, som om flertallet er faste i kødet, selv om de har lavet ændringsforslag. Jeg skal sige, at vi godt kan støtte ændringsforslaget. Vi vil

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

selvfølgelig også stille et *ændringsforslag*, og det lyder således:

»At bygningshøjden ikke overstiger 50 m.«

Jens Johansen (F): Vi kan i stor udstrækning tilslutte os det, som Enhedslisten har sagt om det her tårn. Det har ikke nogen forskønnende virkning på lufrummet over Tivoli. Det bidrager heller ikke til at højne Tivolis profil, der jo ellers er kendetegnet ved at være harmonisk byggeri af en karakter og en æstetisk styrke, som jo har tiltrukket turister fra hele verden, som netop kan lide Tivoli, fordi Tivoli har den størrelse og de dimensioner på byggeriet, som Tivoli nu engang har. Dette bidrager i vores øjne ikke positivt til det image, som Tivoli, velfortjent, har fået op igennem historien.

Men der er jo så et flertal herinde, der synes, at det skal Tivoli nu da have lov til alligevel, og så får Tivoli lov til at trække hårdt på kontoen for, hvad kommunen i øvrigt vil tåle fra Tivolis side.

Der er her tale om en dispensation fra byggeloven. Jeg må sige, at det har overrasket mig at se, at der ikke eksisterer nogen lokalplan for Tivoli, at der for et så centralt område i landets hovedstad ikke eksisterer en lokalplan. Derfor tror jeg, det er på tide, at vi får en lokalplandiskussion.

En lokalplan ville f.eks. have haft til målsætning at begrænse bygningshøjden i Tivoli, og det ville give en helt anden offentlighed i debatten omkring dette tårn, hvis der var en lokalplan, og hvis der var tale om, at der skulle dispenseres fra en lokalplan, fordi der skulle laves et lokalplantillæg, som så skulle i høring.

Nu er det kun byggeloven, der skal arbejdes ud fra, dispenseres fra, og det er kun, fordi vi standser den i udvalget, at den overhovedet kommer frem til noget, der ligner en offentlig debat. Hvis det var planloven, så skulle den i offentlig høring, og så ville vi kunne få københavnernes reaktioner. Dem synes jeg nok, at både Tivoli og vi fortjente på denne mastekran, vi så får op.

Der er grund til, synes jeg, at følge sagen op med en videre drøftelse af Tivolis forhold og en stillingtagen til, om der skal være en lokalplan for Tivoli. Jeg synes, der er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

meget, der taler for det, og jeg vil da gerne overbevises, hvis man skulle undlade at lave en lokalplan, hvis nogen er af den opfattelse. Det må der jo være nogle, der har været, siden der ikke er lavet en.

Det er blevet sagt om denne forlystelse, at det ikke kan være sundt, og det lyder lidt pudsigt, at det ikke kan være sundt. Det betyder ikke nødvendigvis, at det er sundhedsfarligt eller sundhedsskadeligt, det kan jo være neutralt, og alt hvad der er sjovt, plejer jo sjældent samtidig at være sundt ... (*Afbrydelse*). Nå ja, men sundt er det givetvis ikke.

Derfor vil vi også opfordre stadslæggen til at holde øje med mulige skadevirkninger, som opstår. Det er set før, at forlystelser har forårsaget en stigning i antallet af kunder på skadestuerne med en bestemt type skader. I dette tilfælde tænker jeg på piskesmældsskader, som vil kunne opstå ved den acceleration og opbremsning, som finder sted i forlystelsen.

Det er noget, vi desværre ikke kan få oplysninger om forlods, men man kan jo så efterfølgende se, om der kommer en stigning i antallet af patienter, som har fået piskesmældsskader, til de københavnske skadestuer fra Tivoli.

Der er også andre gener, støjen. Der ligger nogle generelle bestemmelser om miljøpåvirkning og støjen fra forlystelserne for Tivoli. Egentlig burde de grænser ligge et andet sted, fordi der er f.eks. et flyvende tæppe, som med en vedvarende susen generer de omkringboende og omkringarbejdende. Det er måske nok så vigtigt for en forsamling som denne, der er arbejdsgiver for mange af dem, der bliver generet af det.

Der vil være støj fra tårnet. Det vil vi også opfordre Miljøkontrollen til at holde øje med og være opmærksom på. Jeg er helt sikker på, at de lytter med nede i deres bokse; ellers skal de personligt få det at vide.

Vi kan da godt tilslutte os ændringsforslaget om blinkende lysreklamer og hvad ved jeg. Vi kan også se, at der er et flertal for at stemme for det ændringsforslag, så vi ved ikke, hvor stor betydning det har, at vi også gør det, men vi vil da gerne markere, at vi ikke gider have sådan et blinkende juletræ i den højde over København.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

Peter Skaarup (O): Jens Johansen mener ikke, at der er ting, der kan være både sjove og sunde. Det synes jeg nok, jeg kender nogle eksempler på ting, der kan. Men det skal vi ikke diskutere så meget her.

Det, jeg synes er karakteristisk både ved SF's og ved Enhedslistens bemærkninger heroppefra, er altså en hidtil uset konservatisme over for nye ideer og et forsøg på en bremsning af nye ideer, som gerne skulle tiltrække nogle folk til Københavnsområdet og gerne skulle tiltrække folk til Tivoli.

Der virker det altså underligt, at man er så konservativ, som det er tilfældet fra SF's og Enhedslistens side. Man burde dog have et ønske om, at Tivoli på et eller andet tidspunkt igen kommer til at være det centrale underholdningssted for mange københavnere, også turister, som det tidligere har været. Der synes jeg nok, at man burde tage skeen i den anden hånd fra de partiers side.

Det er rigtigt, at der selvfølgelig er nogle indvendinger imod det her, og det gælder bl.a., hvis man fik nogle store Coca Cola-reklamer op midt i bybilledet, men det er der så taget højde for via det ændringsforslag, der er fremme her. Det er et ændringsforslag, Dansk Folkeparti sagtens kan støtte.

Vi håber, at dette kan blive en ny mulighed for Tivoli for at tiltrække folk fra hele området, som det tidligere har været. Kunne man så få overtalt Tivoli til også at sætte indgangspriserne en lille smule ned, så de kunne få mange flere folk inden for dørene, så ville det være en god ting. Men det er ikke på dagsordenen i dag.

Ole Hentzen (C): Vi, som har været til stede og har læst alt materialet om denne forlystelse, finder nok, at det er et lidt billigt ændringsforslag, Jens Kjær Christensen fra Enhedslisten vælter ud af ærmet her. For det lå klart allerede på udvalgsrådet, at en forlystelse, der har en marginalhøjde på 50 meter, ikke er en forlystelse, som kan opstilles derinde.

Men alligevel stiller Enhedslisten sig op og slår ud med den store arkitektoniske

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

arm og siger, at det er den rigtige højde, det er den, som stadsarkitekten – det er ham med »terminalen« på Rådhuspladsen – synes arkitektonisk er helt vidunderlig. Det er så Enhedslistens fornøjelse at begave sig med det synspunkt. Det synes jeg, de skal have lov til at være i fred med, for alle vi andre ved, at en forlystelse på 50 meter aldrig har været på Tivolis ønskeliste og derved er helt uaktuel.

Jens Johansen derimod synes jeg ligesom kvalificerer diskussionen på en helt anden måde og inddrager luftrummet over Tivoli til højnelse af debatten. Det er dog nogle dimensioner, som selv Enhedslisten ikke ligesom er nået frem til endnu, og som jeg egentlig synes, Jens Kjær Christensen skulle skrive sig bag øret. Den kunne jo blive ganske langvarig.

Hvis man så oven i købet kunne komme til at flyve op i ballon sammen med stadslægen, som SF fik inddraget i sagen, så kunne man måske oven i købet få øje på antallet af ufrivillige vandladninger og lignende, som man fik ved det EMG, for det må være det, der er det store problem for hr. Jens Johansen.

Jeg er selvfølgelig vældig optaget af, at det pludselig er gået op for Jens Johansen, at der sådan set foregår nogle ting højt oppe i luften med mennesker, der springer ned, fordi jeg ved da, at Jens Johansen om ikke andet i stille stunder måske mediterende og derfor uden at få øje på tingene har været nede på Kalvebod Brygge, hvor der altså de seneste 2-3 år har været opstillet kraner, hvor mennesker med en særlig form for vandladningsøvelser springer ud i elastikker og lignende. Hvis de ikke er sikre på at få ufrivillig vandladning, så lader de sig også dyppe i havnen, så de bliver våde under alle omstændigheder.

Men jeg forstår, at det er en problemstilling, SF og Jens Johansen har bedt stadslægen kigge på, om det egentlig er det rigtige for københavnernes at komme ind i den slags ting. Men man så også gerne kigge på piskesmældsskaderne, for jeg er sikker på, at de bliver mindst lige så store, når man springer ud i en elastik og faktisk også får nogle skader, når man rammer vandet, men det kan jeg forstå er omfattet deraf.

Støjen er der taget hensyn til og er omfattet af forslaget, det ved Jens Johansen

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

også godt. Men jeg er glad for, at han på SF's vegne også tager det op som den store bekymring, for det er noget, vi til stadig skal holde øje med, at Tivoli som institution naturligvis ikke har frie støjgrænser. For vi har den unikke situation i København, at Tivoli ligger midt i byen. Alle andre steder i verden ligger forlystelsesparker på steder, hvor de egentlig kan støje lige så meget, som det passer dem. Det kan de ikke her, og derfor er de også omfattet af nogle rimeligt stramme bestemmelser.

Til Jens Johansens måske fortrydelse eller også beroligelse kan jeg sige, at som nærmeste nabo til Tivoli er jeg ganske fortrøstningsfuld ved, at denne smukke bygning kommer op og stå. Det er det, Jens Christensen kalder en lysmast, jeg kalder det en let stålkonstruktion med nogle gondoler uden på. Det er da helt vidunderligt.

Og så sikrer vi selvfølgelig, at der ikke kommer Coca Cola-reklamer eller andre på, idet vi med det ændringsforslag, som jeg tror, hr. Lars Rimfalk Jensen om et øjeblik vil orientere forsamlingen om, sikrer, at vi ikke kommer ud i en kommerciel reklamestander, idet det ikke har været intentionerne med denne dispensation.

Hvor er det dog dejligt, at både SF og Enhedslisten i hvert fald på dette punkt deler resten af forsamlingens opfattelse.

Lars Jensen (B): I det første forslag var det rigtigt, at Det Radikale Venstre sammen med Enhedslisten og SF tog forbehold. Det gjorde vi ud fra, at vi var meget utilfredse med det materiale, der forelå. Det er jeg kun tilfreds med, at vi fik trukket i langdrag og vi så fik lov til at behandle det i Bygge- og Teknikudvalget igen.

Der skal ikke være nogen tvivl om, at vi havde nogle opklarende spørgsmål, og vi syntes i hvert fald, det var temmelig utilfredsstillende, at vi ved sidste BR-møde pludselig fik forelagt et meget farvestrålende materiale, der viste nogle helt andre ting end det, vi egentlig havde fået forelagt i Bygge- og Teknikudvalget, hvor det faktisk er os, der skal tage stilling til disse ting. Derfor tog vi sammen med Enhedslisten og SF forbehold over for det materiale, vi fik forelagt.

Senere er Tivoli Tårnet så blevet behandlet, og vi har sagt, at vi synes, at dette

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

ikke skulle blive en blinkende lysreklame og stor stander i København. Hvis Tivoli ønsker at lave det om og holde det inden for deres egne grænser, så er det fint, men vi ønsker ikke, at Tivoli skal omdanne København til et eller andet Disneyland, så det må de sørge for at holde inden for deres egne vægge.

Vi har derfor hele tiden sagt, at vi ønskede denne ændring til dispensationen, nemlig at der ikke ville blive givet dispensation for blinkende lys og lysreklamer.

Til Jens Kjær vil jeg sige, og jeg går ud fra og forventer, at lyset i tårnet bliver slukket, når Tivoli ellers lukker. Det gør det i hvert fald i de andre forlystelser, så det forventer jeg også sker her.

Til Jens Johansen: Jeg synes, det er besynderligt at sige, at det ikke højner profilen. Jeg synes netop, at det er med til at højne profilen. Det er måske nogle andre ordvalg eller nogle andre forståelser, vi har af det ord.

Vi kan diskutere, hvor tårnet er placeret. Det er blevet placeret i det hjørne, hvor der er forlystelser, og jeg tvivler på, at dette kommer til at støje mere end nogle af de andre ting. Da de andre ting har fået lov til at køre, uden at vi har hørt nogen protester fra SF eller Enhedslisten, så går jeg ud fra, at dette også kan klare støjmålingerne.

Vi har heller ikke hørt nogen protester omkring Pariserhjulet, og det har trods alt i mange, mange år været en meget høj profil, der stod inde i Tivoli. Vi synes faktisk, at Pariserhjulet er en køn ting. Når vi ser Pariserhjulet i Paris, hvor det jo kommer fra, og i Wien, og hvor vi ellers har det andre steder, så synes vi faktisk alle sammen, at det er et smukt vartegn, og det tror vi også på, at dette tårn kan nå at blive. Men det må så vise sig, om publikum også har interesse i, at dette skal være noget, som skal vare ved, ligesom Pariserhjulet har gjort.

Men vi har i hvert fald i Det Radikale Venstre besluttet at støtte det.

Om højden vil jeg sige det samme som Ole Hentzen: Det nytter ikke noget at bygge et 50 meter højt tårn, når det rent faktisk viser sig, at for at opnå den effekt, som hele forlystelsen bygger på, skal man have gondolerne en anelse op over 50 meter. Så enten skulle man være ærlig i SF og Enhedslisten og sige, at man ikke ønsker denne

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

forlystelse, eller også skal man sige, at man accepterer de 67 meter.

Lars Hutters (L): Som alle andre herinde i Borgerrepræsentationen holder jeg meget af Tivoli, og som alle andre københavnere holder jeg meget af Tivoli. Jeg ønsker alt muligt godt for Tivoli, at det skal blive ved med at være et sted, som ikke bare københavnere besøger, men man kommer og besøger Tivoli fra hele verden.

Jeg er ikke medlem af Bygge- og Teknikudvalget. Jeg har lyttet til debatten, og jeg har funderet lidt over, hvad det her går ud på.

Jeg vil sige, at det bekymrer mig lidt, at stadsarkitekten er mod selve det forslag, som bliver indstillet i aften. Jeg var ikke med i den tidligere Borgerrepræsentation, der vedtog, at man skulle bygge terminalen på Rådhuspladsen. Jeg har forstået, at stort set hele Borgerrepræsentationen bakkede det pågældende forslag op men efter at det kom op at stå fandt ud af, at det måske ikke var så rigtigt, så man nu vil bruge en masse millioner på at få terminalen fjernet.

Når jeg siger det her, så er det fordi hvordan skal jeg se denne sag? Er der en risiko for, at når man bygger et 67 meter højt Tivoli Tårn, så når det kommer op at stå, siger københavnere og arkitekturmedarbejderne på aviserne og andre: Hvad søren er det der for noget, hvordan kunne man gøre den slags ting?

Der må jeg samtidig sige, at jeg forstår heller ikke, hvorfor man ikke i Bygge- og Teknikudvalget har set, hvordan profilen ser ud, ved at prøve det af med den der ballon, hvilket jeg har forstået skulle være rimelig nemt at få gennemført.

Jeg kan også forstå, at dette forslag ikke automatisk går til høring. Terminalen på Rådhuspladsen gik heller ikke til høring. Jeg ved ikke hvorfor, men det gjorde den altså ikke. Muligvis var det af samme grund, jeg ved det ikke. Som sagt var jeg ikke medlem, og jeg er ikke medlem af Bygge- og Teknikudvalget.

Men 67 meter er højt, det kan jeg godt se. På en eller anden måde synes jeg, at befolkningen, københavnere, skal være med til at vurdere, om det er rigtigt, at Tivoli får det der 67 meter høje tårn.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

Så jeg vil egentlig foreslå som et *ændringsforslag*, at dette forslag alligevel bliver sendt til høring hos københavnerne ... (*Afbrydelse*: Det har været sendt i høring). Har det været sendt til høring? Det forstår jeg ikke rigtig. Hvorfor blev det så sagt, at da der ikke var nogen lokalplan, så var det ikke sendt til høring?

Men hvis jeg ikke har misforstået det, så vil jeg i hvert fald godt foreslå, at det bliver sendt til høring i den planmæssige periode på 6 uger, så københavnerne har mulighed for at tage stilling til det. Jeg vil meget nødig ud i en ny situation igen, der deler københavnerne, der siger: Hvad er det for noget, de foretager sig inde i Borgerrepræsentationen? Og så skal vi til at fjerne et eller andet måske for jeg ved ikke hvor meget. Så det er mit ændringsforslag.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Jeg kan gøre Lars Hutters opmærksom på, at forslaget har været sendt i høring.

Tine Peters (V): Jeg synes, at Tivoli Tårnet er flot. Jeg synes, det er rigtig flot.

Det, som gjorde mig lidt nysgerrig, var, at Jens Kjær Christensen fra Enhedslisten slap af sted med at sige, at det var fupvinkler, vi havde fået forelagt i det her flotte illustrationsmateriale, som alle andre ellers har rost til skyerne, eller i hvert fald 67 meter oppe i luften. Det virkede åbenbart, som om det var fakta, hvis det var 50 meter, hvor vi ikke rigtig har set noget konkret.

Vedrørende stadsarkitekten kan jeg igen, som Ole Hentzen også kunne, undre mig over eller glæde mig lidt over, at Enhedslisten nu slår sig selv i hartkorn med hr. Käsztner, og det glæder vi os da til at se i fremtiden.

Jens Johansens udmelding om stadslægen viser jo bare, at denne debat er fuldstændig ude af proportioner.

Der har været lavet en nabohøring, ikke en offentlig høring, som man laver i forbindelse med lokalplaner, om det her. Der var været én indsigelse mod det her Tivoli Tårn, og den lød på, at en herre fandt, at støjen ville stige i forbindelse med etableringen

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

af en forlystelse. Men eftersom Tivoli Tårnet jo erstatter den forlystelse, der hedder »De Vilde Svaner«, så må det vel et eller andet sted komme ud på et. Altså det, han opponerede mod, var ikke højden, det var ikke selve forlystelsen. Det var bare i det hele taget, at der kom en erstatning for »De Vilde Svaner«.

Jeg mener bestemt ikke, at der skal laves lokalplan for Tivoli, Jens Johansen, og så længe reglerne kører, som de er nu, så skal vi godkende alt, hvad der fremkommer derindefra.

Lars Hutters' forslag om, at det skal sendes ud, synes jeg er fuldstændig vanvittigt, fordi hvorfor skal københavnernes høres om det her, bare fordi det går et par meter længere op end Enhedslistens forslag? Det er da fuldstændig vanvittigt. Altså vi er da valgt som repræsentanter i denne forsamling og må ligesom kunne stå inde for de her ting.

Så er jeg fuldstændig enig med Lars Rimfalk Jensen, som faktisk tog ordene ud af min mund. Dette er et tegn på obstruktion. Det har overhovedet ikke noget reelt på sig. Denne attraktion eller forlystelse kan overhovedet ikke opføres på 50 meter. Derfor kan I lige så godt melde ud fra starten af fra Enhedslistens og fra SF's side og sige, at I er imod, at der kommer flere forlystelser derinde, eller I er imod, at de kommer over de 50 meter.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Der er ikke flere indtegnede i 1. runde, så vi går til 2. runde.

Jens Johansen (F): Der er et gammelt mundheld, der siger, at hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med. Det kunne man skrive om og sige, at hvad blæren er fuld af, løber den over med.

Jeg forstår ikke rigtig, hvor spørgsmålet om inkontinens kommer ind her. Det må da være et andet udvalg, hr. Ole Hentzen tænker på, når han begynder den debat. Den tror jeg hører hjemme i Sundheds- og Omsorgsudvalget og bestemt ikke i Bygge- og

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

Teknikudvalget. Jeg kan ikke mindes, at den på noget tidspunkt er dukket op i forbindelse med drøftelsen om tårnet.

Men tårnet giver måske mindelser om en legemsdel, der organisk er forbundet med blæren. Jeg forstår ikke, hvad det er der foregår i rygmærvsstammen hos Ole Hentzen her.

Det blev sagt om SF og Enhedslisten, at vi skulle udvise større kreativitet. Og det skulle komme fra Peter Skaarups side ... nu er han gået, så kan vi jo snakke om det en anden gang.

Jeg vil gerne sige, at det er Enhedslistens forslag, at denne forlystelse skal kortes ned til 50 meter. Vi er godt klar over, at den skal være på 67 meter. Vi vil ikke have den forlystelse, og derfor er vi for så vidt enige i det, de andre partier siger, at det er obstruktion. Om den er 50 meter eller 67 meter, gør ikke nogen forskel for os, så det er Enhedslistens forslag, om jeg så må sige.

Og så må jeg sige, at jeg synes, det er beskæmmende, at Venstre udsteder en blankocheck og vil godkende alt, hvad der kommer fra Tivoli.

Jens Kjær Christensen (Ø): Et par korte kommentarer. Først til Peter Skaarup. Jeg håber ikke, han er ude og rejse igen. Men så kan resten af gruppen dog, den ene, der er til stede, få den, på pladsen altså.

Altså det er som om vi nu er blevet De Konservative. Til det kan man jo tilføje, at det kunne De Konservative have stor glæde af, sådan som det ser ud i meningsmålingerne.

Men jeg mener nok, der er tale om en mindre misforståelse fra Peter Skaarups side. Han mener virkelig, at sådan en banal lypind er udtryk for nytænkning arkitektonisk. Det er sludder og vrøvl og er kun et tegn på, at det er noget, Peter Skaarup dybest set overhovedet slet ikke har sat sig ind i eller tidligere i sin korte politiske karriere har beskæftiget sig med. Så det er der ikke meget at snakke om.

Hvordan det går i Tivoli, Søren Pind, hænger nok lige så meget sammen med,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

hvordan vejret er i Danmark, altså kontra et par gondoler, der kan være 12 mennesker i. Det er ikke det, der driver forretningen Tivoli.

Man kan ane, at der er nogle, der mener, at vi i Enhedslisten er rigtig erhvervsfjendtlige, og der har vi fået chancen for at stikke kniven i. Sådan noget sludder og vrøvl. Det er ikke sandt. Vi er store yndere og nydere af at opholde os i Tivoli og er dermed med til at støtte forretningen, det gør vi ofte.

Men det betyder som sagt ikke, at Tivoli skal have ret til at gøre hvad som helst. Det betyder stadig væk også, at det er vores pligt at se, at de bygninger, der bliver opført, sker ud fra nogle bestemte forudsætninger, hvor der er visse kvalitetspræg og krav, vi stiller til bygherrer.

Jeg vil slet ikke kommentere det med vandladningen, men Ole Hentzen skal selvfølgelig huskes for, hvad han har sagt. Med sit rævesmil på ansigtet sagde han, at det var en »let stålkonstruktion«. Lad den stå på lystavlen et øjeblik, når vi vender tilbage til diskussionen, når den er kommet op.

Angående reklamer er Ole Hentzen inde på, at det da er dejligt, at Enhedslisten og SF er enige med resten af salen. Hvadbehager? Sandheden er jo den modsatte, at normalt kan man ikke beskylde De Konservative for at være reklamestrammere.

Vi havde en sag for nylig, hvis der er nogen, der husker den, om nogle af de stilladser, der bliver stillet op omkring bygninger i byen, når de skal renoveres, eller facaderne skal pudses op eller tagene osv. Vi havde en diskussion om reklamer i den anledning. Der var ingen tvivl hos De Konservative, de stemte bare løs. Det er ikke et særlig troværdigt synspunkt.

Til Lars Rimfalk Jensen må man sige, at det jo er dejligt at få ros, og Lars har rost os åbenlyst. Det er godt, og det er vi glade for. Hvis vi ikke havde nægtet det på det foregående møde, så var vi dog ikke nået de 5 pct. længere hen ved at få et mere kvalificeret beslutningsgrundlag, sådan som det ligger nu. Man kan så lære noget af, at Søren Pind og de andre ret ofte er lidt for hurtige på aftrækkeren.

Men når så Lars Rimfalk Jensen konkluderer, at det er et smukt vartegn, vil jeg

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

nok passe lidt på, meget endda. Jeg ved godt, hvad der er smukt, det har jeg en opfattelse af, Lars Rimfalk har måske en anden. Jeg ved ikke, hvad det smukke i denne lysmast i sig selv indebærer. Jeg kan ikke se, hvad det smukke er. Byen er fyldt med dem simpelt hen overalt. Der er ingen nyheder, der er ikke noget nyskabende.

Så vidt jeg forstod, var det endda stadsarkitekten, der havde fået løgformen forhandlet frem. Det er noget af det mest interessante i forhold til den figur, og som harmonerer i øvrigt med Tivolis udtryk i forvejen. Men i øvrigt er Tivolis profil med dets bygninger og træer jo noget helt andet end dette tårn.

Man må også stille spørgsmålet: Hvad når Tivoli kommer med det næste? Altså hvis det er sådan i turistbranchen, at de tror, at det eneste, der overlever, er sådan noget, der ligner døden på fuld fart i det frie fald, hvordan vil man stille sig næste gang? Flere Tivolitårne eller hvad, det er ligegyldigt.

Hvad angår Lars Hutters synes jeg, det er fornuftigt. Selvfølgelig kan man sige at få en høring. Der er blevet foretaget det, der hedder en naboorientering, og det er til et meget begrænset udpluk af mennesker, der bor lige ved siden af. Det er selvfølgelig ikke en høring i den forstand, som Lars Hutters opfatter det, dem vi har i forbindelse med lokalplaner etc., hvor vi har en 2 måneders offentlig høringsperiode. Det har der ikke været tale om. Hvis Lars Hutter stiller forslag om en høring, det kan Borgerrepræsentationen altid gøre, så støtter vi det selvfølgelig.

Sidst til Tine Peters, at vi skulle obstruere mod forlystelser, at vi i virkeligheden er imod, når vi siger 50 meter. Det passer ikke. Altså hvis konsekvensen er, at forlystelsen ikke kan rummes inden for de 50 meter, ja, så er det bare trist, det er der ikke noget at gøre ved. Vi er altså til også at fastholde byens profil og skønheden i byen. O.k., altså ikke bare til at sige ja, som Tine Peters åbenbart er inde på.

Så er Tine Peters også inde på, at jeg har sagt, at det var fuptegninger. Det har jeg aldrig sagt. Jeg sagde præcis, at tegninger er meget manipulerende, og sådan fungerer tegningsmateriale om bygninger, der ikke eksisterer, så at sige altid, undskyld.

Derfor har vi netop i udvalget sagt, at vi vil have visualiseret kommende byggerier

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

meget bedre for egentlig at kunne danne os et indtryk af, hvad det er, vi snakker om. Sådan noget tegningsmateriale er meget lemfældigt til at få et indtryk af. Derfor er det rigtigt, at den lille ballonøvelse kunne man sagtens have lavet.

Til sidst vil jeg sige, at vi bliver skoset for, at vi har støttet stadsarkitektens synspunkt om de 50 meter, og så bliver der sagt alle mulige forkerte og underlige ting i øvrigt. Vi er ikke altid enige med stadsarkitekten, men vi er omvendt enige i, at stadsarkitekten giver en kvalificeret bedømmelse. Det betyder ikke, at vi er enige, det er vi langt fra og har aldrig været. Men det forhindrer ikke, at vi ved, at når stadsarkitekten kommer, så er det overvejet og gennemtænkt, hvad der skal til beslutning.

Og undskyld, det virker ikke, som om flertallet har tænkt særlig lagt, især i betragtning af at man var klar til at vedtage det sidste gang uden det lille ændringsforslag angående lyset.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Så er det Lars Hutters. Jeg skal sige til Lars Hutters, at hvis han opretholder sit forslag om en høring for alle københavnere, så skal vi bede om at få det skriftligt.

Lars Hutters (L): Hvad er det, der definerer København? Det kan man selvfølgelig mene er mange ting, men jeg tror nu nok, at mange københavnere vil sige, at Rådhuset, Rådhuspladsen, Tivoli, Nyhavn og Kongens Nytorv er nogle meget centrale dele.

Det er jo også det, der sådan set i den forrige periode med Det Kongelige Teater nede ved Kongens Nytorv, Rådhuspladsen med terminalen udløste store drøftelser og debatter blandt københavnere og oven i købet sammen med Kommunehospitalet dannede grundlag for, at det blev nogle markante sager, der var på vej til valget i Borgerrepræsentationen.

Det er også derfor, jeg ikke tror, det er helt ligegyldigt, hvad man gør ved Tivoli, som vi alle sammen elsker, som alle københavnere elsker, og som alle københavnere har

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

et eller andet forhold til og en mening om.

Jeg ved selvfølgelig overhovedet ikke, hvad københavnernes mener om denne sag – jeg har bare på afstand fulgt hele debatten og er nu medlem af Borgerrepræsentationen – om den sidste store sag omkring noget, man gjorde med meget storhed og grandiositet, med terminalen ude på Rådhuspladsen. Jeg glæder mig selvfølgelig til at høre meningene fra de forskellige partier, hvad det var der egentlig skete, og hvorfor det i hvert fald er gået galt i forhold til befolkningen.

Men én ting noterede jeg mig i hvert fald, da jeg sad derude. Det var, at den pågældende sag ikke var blevet sendt til høring blandt københavnernes, så de på forhånd havde haft en mulighed for at forholde sig til det.

Jeg kan forstå, at Socialdemokraterne nu omkring terminalen ønsker, at vi skal have en folkeafstemning. Det støtter jeg sådan set. Men for at forhindre, at der kommer en lignende sag, hvor vi ikke har hørt københavnernes – jeg skal nok komme med det skriftligt bagefter – vil jeg faktisk godt stille som ændringsforslag i denne sag, at denne dispensation til opførelse af Tivoli Tårnet bliver sendt til høring blandt københavnernes, sådan som man gør med lokalplaner, det har jeg nu forstået, i 8 uger. Jeg skal nok skynde mig lidt at skrive det ned.

Borgmester Søren Pind: Jeg må desværre indrømme, at den sidste tids politiske debat har fået mig til at blive lidt forvirret sådan generelt i forhold til den politiske strategi. Jeg kan nemlig ikke rigtigt finde ud af, hvordan jeg skal agere i forhold til et parti som Enhedslisten.

På den ene side er der et synspunkt, der hedder, hvis man skal citere Simon Spies, at al omtale er god omtale. Hvis det er tilfældet, så burde jeg ikke sætte så meget fokus på Enhedslisten. Jeg har intet ønske om at befordre et godt valg for det pågældende parti.

Men på den anden side kunne man måske også sige, at et parti, der som sit absolutte succeskriterium har fastsat det, man kan forhindre, ja, det kunne godt være, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

ikke alene udsigten fra et Tivoli Tårn over dette parti, men i det hele taget pressens blitzlys skulle kastes lidt nærmere på det. Det håber jeg så. Det er så det sidste, jeg vil sætte min lid til er det rigtige, og det irriterer mig egentlig lidt, fordi det vil rode mig ud i mange lange debatter. Men nu er handsken i hvert fald kastet.

Jeg har så vanskeligt ved at forstå, hvorfor man pakker sin modstand mod tårnet ind i denne facon. Når f.eks. Jens Kjær tager stadsarkitekten politisk til indtægt for sit standpunkt, så vil jeg sige, at jeg er meget enig med Jens Kjær Christensen i den del, hvor han henholder sig til, at stadsarkitekten altid giver gode, kvalificerede råd. Det gør folk fra vores forvaltning generelt.

Men jeg vil sådan set bare erindre Jens Kjær Christensen om, at på alle mulige andre områder har Jens Kjær Christensen jo været uenig med stadsarkitekten. Jeg kan nævne Rådhuspladsen som et eksempel. Så jeg synes ikke, der er nogen basis for på denne facon at tage stadsarkitekten politisk til indtægt.

Jeg synes, det er fremragende, at vi har en god rådgiver, som udtaler sig om forholdene ud fra vedkommendes æstetiske synspunkt, og så er resten politik. Det synes jeg, man skulle vedkende sig i stedet for det pjat.

Nej, sandheden er, at dette er endnu et banalt eksempel på, at Enhedslisten er imod. Om det er tårne, nye veje, nye udbygninger, nye lokalplaner, nye tiltag i det hele taget, så ved vi, hvor vi har Enhedslisten: Lodret henne i det hjørne, hvor man stemmer nej, nej, nej og atter nej.

Vi mangler i og for sig kun, at Jens Kjær Christensen på et givent tidspunkt tager sin sko af og sidder og dunker den ned i bordet. Så har vi det helt klare billede af, hvad Enhedslisten egentlig repræsenterer her i salen.

Men det skal ikke skille os ad. Essensen er, at der heldigvis er et stort, bredt flertal, der bakker dette tiltag op.

Det fører mig til afslutningsvis at sige, at det eneste, man egentlig kan ærgre sig rigtig meget over i denne debat, er jo på en eller anden måde, at noget sådant bliver gjort til et spørgsmål om at være for eller imod Tivoli. Det tror jeg ikke, og det siger jeg ikke

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

mindst til ære for offentlighedens repræsentanter, som sidder mangfoldige oppe i Presselogen, man skal tage så nøje. Jeg tror faktisk, der er mange her, der holder meget af at gå i Tivoli og bruge Tivoli.

Når nu det her tårn står der, så er jeg sikker på, at hr. Jens Kjær Christensen kan få lejlighed til at komme en gratis tur op i Tårnet og betragte hele København i al dets glans. Det tror jeg, vi er mange, der glæder os til.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Og så går vi til 3. runde.

Jens Kjær Christensen (Ø): Man kan jo sige, at det er godt, det kommer koncentreret, altså alt det her sludder, man skal høre på, og på så kort tid trods alt.

Der er ikke meget at kommentere, at vores succeskriterium er, at der ikke skal ske noget. Vi stiller en lang række forslag, det ved Søren også, angående trafik og angående indholdet i lokalplaner.

Næh, det, der er den politiske substans, og som er fair nok, er, at vi er uenige om, hvilken vej politikken skal bevæge sig, og det skal man ikke sovse ind i, at vi ikke vil noget. Det er lidt for tyndt.

Angående stadsarkitekten forholdt det sig jo således, at jeg gik på talerstolen, fordi en af Søren Pinds partikammerater i udvalget, Tine Peters, havde været oppe og sige, at nu var vi bare bonkammerater med stadsarkitekten, og det var dog noget underligt noget.

Så kommer Søren Pind herop bagefter – det viser noget om Venstres situation – og siger, jamen hvordan kan det være, fordi Enhedslisten er jo ofte uenig med stadsarkitekten. Man tænker ved sig selv, at der er et eller andet, der ikke er koordineret der.

Sandheden er, som jeg selv sagde tidligere, og som Søren Pind kan bekræfte, og det er jeg glad ved, at stadsarkitekten kommer altid med kvalificerede bedømmelser. Det var et forsvar for institutionen, jeg dermed talte for, og ikke bare personen. Men det er

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

også sådan med personen, hvilket ikke indebærer, at Enhedslisten derfor automatisk er enig i de vurderinger, der bliver fremlagt. Sådan er det altså også med arkitektur. Der er man ikke bare enig, selv når man er faguddannet. Så bom-bom, ned på jorden igen.

Altså det her med Krussemand og sådan noget, det der med skoen, der skal slås i bordet, der er måske mange herinde, der slet ikke kan huske det, det virker en smule hysterisk og ophidset.

Jeg vil sige til sidst, Søren Pind, at så vidt pressen har citeret borgmesteren, så har han faktisk udtalt, at Enhedslisten i denne sag bare vil obstruere og trænere og alle de her ord, med fråde om munden, hvorefter han sekundet efter faxer ud til medlemmerne af udvalget, at nu mener han, at vi skal have en ny forhandling i udvalget, for nu er der kommet tegningsmateriale, så vi bedre kan vurdere sagen. Goddag mand – økseskaft, samme dag. Det går han så ud og fortæller i pressen bagefter.

Det er noget sludder. Enhedslisten har, om Søren kan lide det eller ej, med sin kreativitet og konstruktivitet sikret, at det alt andet lige, der bliver besluttet i aften, er bedre end det, Søren Pind ville have fremmet for 14 dage siden.

11) 530/98

12) 536/98

13) 525/98

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

14) 459/98

Mikkel Warming (Ø): Enhedslisten ønsker færdselsloven overholdt også i København. Også når det gælder reglen om forbud mod parkering 10 meter fra kryds, ønsker vi den overholdt. Jeg mener ikke, man i København kan være selektiv og selv bestemme, hvornår man ønsker at overholde loven, selv om det gør ondt på forvaltning og borgmester at skulle nedlægge 10.000-15.000 parkeringspladser i byen.

Vi har stillet forslag om at overholde den regel, den lov gennem afmærkning af de 10 meter, f.eks. ved gule striber, at der gives bøder af p-vagterne, hvis man overtræder reglen, dvs. holder tættere på kryds end 10 meter, og at der optages forhandlinger med politiet for at få dem til at overholde loven. En kort baggrund for det.

Denne ændring af færdselsloven skete i slutningen af 1995 på anbefaling af Færdselssikkerhedskommissionen, som vi i øvrigt valgte medlemmer til for 2 sekunder siden. Man beregnede, at en lovændring, ved at ændre det fra 5 til 10 meter ville redde ét menneskeliv om året og forhindre, at 20 blev kvæstet – ville redde ét menneskeliv om året.

For Enhedslisten var det centralt, at man samtidig kunne nedlægge p-pladser i byerne, og alene i København er der ifølge forvaltningen tale om 10.000-15.000 parkeringspladser.

Dansk Cyklist Forbund foreslog dengang, i 1995, at man forbød parkering 15 meter fra kryds. Trafikministeriet lagde sig fast på 10 meter og skrev i bemærkningerne til loven: For ikke at begrænse antallet af parkeringspladser i byerne for meget. Ministeriet var klar over, at det ville koste p-pladser og var indstillet på det. Det forslag blev så vedtaget i Folketinget i december 1995 med Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti imod, Venstre, der undlod, og alle andre for.

Så skulle man jo tro, denne ændring blev gennemført i København. Det er ikke

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

sket, så vidt vi kan vurdere det. Det opdager vi første gang i et notat af 8. december 1997, som vi behandlede i Bygge- og Teknikudvalget i februar måned i år, hvor man bl.a. skriver:

»Der har efter indførelsen af 10-meter-reglen været diskuteret flere ønsker om en tydeliggørelse af 10-meter-punktet, f.eks. i form af en gul streg, idet en del bilister har henvist til, at det kan være vanskeligt at vurdere, om en bil er parkeret 8, 9 eller 10 meter fra krydset.«

Københavns Politi og Stadsingeniørens Direktorat har indtil videre i fællesskab besluttet, at der først pålægges afgift, hvis et køretøj holder tættere end 6 meter fra krydset. Det har man nogle begrundelser for. For det første, at der skal være et vist øjemål, en vis fejlmargen i det her. Det er så 4 meter. Det kan man så mene er ret meget, og at en fast og ultimativ afmærkning af 10-meter-grænsen nemt kan give anledning til en uhensigtsmæssig form for millimeterdemokrati, idet man kan se, om folk holder loven eller ej.

Man siger tydeligt her, at det der med de 10 meter bryder man sig ikke om. Når man opererer med en fejlmargen, et øjemål på 2-4 meter fra lovens grænse, så må det vel betyde, at det, vi i aften burde gøre, var at forbyde parkering 14 meter fra kryds, fordi så ville det øjemål betyde, at man kom ned på de 10 meter, som er loven i dag.

Vi kunne også vælge at afmærke og holde de 10 meter, som faktisk står i loven. En afmærkning ved vejkrydsene ville gavne bilisterne, for de ved, hvad de har at holde sig til, det gavner retssikkerheden for dem. Det ville gavne politiets og Vejafdelingens øjemål, og det ville gavne trafiksikkerheden, fordi man fik bedre oversigtsforhold i vejkrydsene. Og det ville gavne københavnere, fordi der blev færre parkeringspladser i byen.

Hvorfor vil man så ikke? Jo, man snakker økonomi. Det koster 1,2 mill. kr. om året. De penge ville forholdsvis hurtigt være hentet ind i form af ekstra bøder, hvis folk ikke overholdt det. Og hvis folk overholdt det, hvad vi går ud fra, så var der måske 4, 5, 6 mennesker, der ikke blev kvæstet ved trafikuheld om året i vejkryds. Det var måske

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

også værd at tage med.

Nu siger man så som hovedbegrundelse, at man skal rette sig efter politiets administrationspraksis. Det lyder meget mærkeligt, fordi i notatet af december 1997 siger Vejafdelingen, at Københavns Politi og Stadsingeniørens Direktorat i fællesskab har besluttet det her med de 6 meter.

I notat af 4. juni 1998 siger man: »Københavns Politi og Teknisk Direktorat har besluttet, at«, i fællesskab igen, men nu, hvor beslutningsforslaget kommer op, siger man, at kommunen er pålagt at følge politiets administrationspraksis. Nu er man åbenbart løbet tør for andre argumenter.

Jeg skal sige, at så vidt vi forstår Trafikministeriet, så er de ikke voldsomt begejstrede for den praksis, man har i København.

10-meter-reglen er vigtig for trafikikkerheden i vores vejkryds. Vi kan faktisk undgå kvæstede og dræbte ved at overholde den. 10-meter-reglen er vigtig for os i Enhedslisten trafikpolitisk, fordi den gør det sværere at komme i bil til København, fordi den betyder nedlæggelse af parkeringspladser.

Vi har lavet et, faktisk flere *ændringsforslag* til den indstilling, som udvalget kommer med i dag, om at overholde og fortsætte den eksisterende praksis, som efter vores mening ikke er lovlig. Det handler om, at hvis man ikke vil give bøde for 10 meter, så lad os gøre det fra 9½ meter. Hvis man ikke vil det, så 9, og så 8½ meter. Det øjemål må da for pokker kunne blive bedre efterhånden.

Til slut – jeg skal nok gøre det kort: Det kan vel ikke være meningen, at et flertal i Borgerrepræsentationen i aften vil godkende en praksis, som betyder, at København ikke overholder færdselsloven.

Venstre går jeg ud fra vil slås til det yderste for at bevare parkeringspladserne, men hvad gør I andre, Socialdemokrater, Konservative og Radikale, der stemte for denne lov i Folketinget, når Trafikministeriet formentlig snart svarer Enhedslisten i Folketinget, at kommunen ikke er pålagt at følge politiets administrationspraksis og slet ikke, når det gælder, om man vil afmærke ved vejkryds eller ej? Så skal I til at lave

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

denne indstilling om. Så gør det da for pokker i aften. Stem for vores ændringsforslag og hold færdselsloven.

Johannes Nymark (A): Det var dog en ubehagelig, uskøn sammenrodning af færdselssikkerhed og parkeringspolitik, vi her har lagt øre til. Vi drøfter her et forslag om færdselssikkerhed. Det vil være uhørt, at det gennemkondrollerede parkeringsområde, hvor vi af hensyn til en parkeringspolitik er sikre på, at 10-meter-reglen inden for den politipraksis, vi kender, faktisk bliver overholdt.

Det, som færdselssikkerhedsmæssigt er interessant nu, og jeg vil egentlig opfordre borgmesteren til at rette henvendelse til Københavns Politi om i de områder, hvor vi ikke kommer med vores parkeringskorps, af hensyn til færdselssikkerheden at bruge tid på at se på de kryds, hvor ikke mindst børn er alene på vej til skole og lignende. Det er dér, der er fare på færde. Se, det er derfor 10-meter-reglen er lavet.

At man så skønner i politiet, at man ikke vil slå streger byen over, men vil have et øjemål, som er til hurtigt at overse, er den praksis, man fra politiets side har anlagt ud fra et færdselssikkerhedsmæssigt hensyn.

Det vil være en urimelighed og sammenblanding af interesser, hvis vi pålagde vore parkeringsvagter en anden praksis end den, politiet i det meste af København i øvrigt har til opgave at påse. Dette er et sikkerhedsspørgsmål, og det er helt naturligt, vi dér følger den praksis, politiet anvender.

Men jeg synes godt, der kan være grund til at sende en hilsen til politiet og bede dem om mere nidkært at påse 10-meter-reglen overholdt inden for deres praksis i resten af byen.

Og lad os så kigge på, hvordan de 2 korps i forening om et år eller halvandet har forvaltet denne færdselssikkerhedsmæssige opgave, og lad os i en helt anden sammenhæng tale om antallet af parkeringspladser i det centrale København. Det kommer ikke denne sag ved.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

Jens Johansen (F): Jeg vil da gerne være med til at undlade at blande flere diskussioner sammen. Jeg vil spændt vente på borgmesterens reaktion på Johannes Nymarks udfordring om en henvendelse til politidirektøren.

Derudover vil jeg sige, at SF vil støtte og stemme for Enhedslistens ændringsforslag, også de subsidiære.

Tine Peters (V): Venstre vil støtte den eksisterende praksis på området. Vi har også indset et eller andet sted, at de 6 meter, som blev varetaget før, og som var en del af administrationspraksis før, var for lidt, når loven lyder på 10 meter.

Men nu har vi fået politiet til at rykke 2 meter, og det mener vi godt kan lade sig gøre. Vi mener ikke, at der vil blive det store problem ud af det, Mikkel Warming.

Det er vigtigt for os, som også Johannes Nymark var inde på, at de kommunale p-vagter udfører det på samme måde, som politiet gør i København, og vice versa. Nu er det her kompromis forhandlet på plads.

Jeg må sige, at jeg synes, det her lugter langt væk af den bilfjendskhed, som har været udvist fra Enhedslistens side utroligt mange gange.

Som vi kan se af de ændringsforslag, som er stillet til denne indstilling, handler det simpelt hen om alt andet end det kompromis, der er blevet forhandlet frem til. Det vil sige, at helt ned til 8½ meter bevæger Enhedslisten sig. Alt andet er bedre, men 8 meter vil Enhedslisten ikke æde. Jeg synes, at det er meget betænkeligt i denne sammenhæng.

Jeg synes, det viser en eller anden form for indstilling til, at man ikke ønsker at samarbejde med politiet, og at man ikke ønsker, at der skal komme noget fælles kompromis ud af det her, man ønsker ikke noget realpolitik, og så er vi tilbage ved en af de forrige sager, som var på i aften, hvor man kører den der benspændsfacon over for de her ting.

Mikkel Warming, jeg må sige til dig, at det ikke har været et argument på nogen måde fra Venstres side, at der ryger parkeringspladser i dette tilfælde. Det eneste, vi har

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

tænkt på her, er, at der er en vis usikkerhedsmargen, når man skal gå ind og gøre de ting. Vi mener, vi kan bruge pengene på utroligt mange andre ting end at gå ud og lave gule, grimme, uæstetiske opmærkninger på asfalt og brosten.

Vi vil heller ikke have den årlige driftsudgift på den måde. Vi mener, vi kan lægge et par meter cykelsti for de 600.000 kr., som I vil bruge på at male på vejene. Jeg mener, vi kan godt fastlægge, at der er en lov, men der skal også være relevans i den, der skal også være en lille smule plads.

Det er jo ikke, fordi vi ikke ønsker, at de bilister, som overtræder loven, skal have en bøde. Det, vi ønsker, er, at vi undgår en hel masse klagesager. Vi skaffer lige en snor, der hedder: Når du får en bøde, når du holder 8 meter fra krydset, så skal du også have den.

Preben Møller Hansen (P): Spørgsmålet er, når man lytter til en diskussion af denne art, om man bliver klogere, eller om man synes, det er fornuftigt, det der siges.

Jeg har en lille bitte hund, og jeg vil selvfølgelig være glad for, at jeg trygt kunne gå over gaden, og det vil mennesker også. Men vi har altså fodgængerovergange mange steder, og derfor synes jeg, det var bedre, at man henviste til noget sådant.

Men nu er man altså kommet frem til, at der skal males nogle gule felter eller hvad det er for noget. Så vil jeg gerne vide, hvor mange gange om året man har tænkt sig, at disse skal males op. Hvor meget vil det koste de københavnske skatteborgere, idet det naturligvis har betydning for borgerne, hvad det er, de betaler skat til? Samtidig må jeg sige, at vi mister jo også en del parkeringspladser. Hvor meget koster det Københavns Kommune?

Alt det bør man tage med ind i diskussionen, således at vi alle er klar over, hvad konsekvenserne er af de forslag og ændringsforslag, der måtte komme. Jeg kunne i hvert fald godt tænke mig at vide noget om det. Det er ikke uvæsentligt, at man ved, hvad forslag koster den københavnske befolkning.

Jeg vil altså gerne stille spørgsmålet: Giv mig nogle relevante oplysninger om,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

hvor mange gange om året man skal male disse gule striber op, hvad det koster, ikke malingen, men arbejdskraften, og hvad der nu ellers ligger i det?

(Kort bemærkning).

Borgmester **Søren Pind**: Jeg kan oplyse hr. Preben Møller Hansen om, at omkostningerne ved at gennemføre dette vil andrage 1,2 mill. kr., og i årlige udgifter skal der bruges 600.000 kr. på den løbende vedligeholdelse og drift. Hvor mange der så aktuelt skal males op hvert år, den detalje kan jeg ikke.

A. Benhaddou (D): Selvfølgelig kan CD ikke tilslutte sig den hetz, som Enhedslisten fører mod bilisterne. Det er klart for enhver. Jeg mener ikke, vi skal sidde og bruge en masse kræfter på sådan noget pjat. Vi har alle mulige andre ting at tage os af. Jeg mener, det simpelt hen er direkte hetz mod bilisterne. Vi kan i forvejen ikke løse de trafikale problemer, vi har, så derfor synes jeg, at vi simpelt hen bør forkaste dette forslag fra Enhedslisten. Det hører ikke hjemme her.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Vi går til 2. runde.

Mikkel Warming (Ø): Først til Benhaddou. CD stemte for denne lov i Folketinget. CD går vel ind for, jeg har da ikke hørt andet nogen sinde, at love skal overholdes som udgangspunkt, eller hvad? Men det, jeg forstod på Benhaddou, var, at det gjorde ikke så meget, hvis man ikke overholdt den alligevel på grund af de trafikale problemer, og det er jo noget vrøvl.

Til Nymark vil jeg sige, at jeg er enig i den henvendelse til politiet om en mere nidkær praksis. Det mener vi faktisk også ligger i vores forslag, som indeholder, specielt i ændringsforslaget er det gjort meget tydeligt, at der sker henvendelse til Københavns Politi, for selvfølgelig kan man ikke have 2 forskellige praksis.

Men hvis kommunen siger, at vi instruerer vores parkeringsvagter om at give

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

bøder, når man overskrider den grænse, der er sat i færdselsloven, nemlig de 10 meter, så mener vi, det er et ret stærkt forhandlingsudgangspunkt over for Københavns Politi at sige det, for det første.

For det andet, der er vel ingen, andet end denne forsamlings flertal, der kan forhindre os i at sige, at vi gerne vil tydeliggøre gennem en afmærkning, og det kunne være en gul stribe, det kunne være alt muligt andet, hvor de 10 meter er rundt omkring i kryds, også af hensyn til bilisterne, hvis øjemål man må formode er lige så dårligt som politiets og Vejafdelingens. Jeg håber nogle gange det er bedre, men alligevel.

Af hensyn til deres mulighed for at vide, hvor man må parkere, hvor man ikke må parkere, så er det da fuldstændig gaskak og et selvpåført problem, hvis vi ikke må afmærke det. Så løber man nemlig ind i de problemer med den praksis og usikkerhed, som Tine Peters taler om.

Det er da kun, fordi Tine Peters og flertallet herinde åbenbart ikke vil afmærke det. Hvis det er prisen, det handler om, så kunne man fristes til at gentage Per Bregengaards spørgsmål: Kan kvæstelser gøres op i penge?

Hvis man alligevel mener, det kan det herinde, og det er der jo nogle, der åbenbart mener, så vil jeg da sige, at jeg kender nogle, der har en masse bøtter gul maling stående, og som gerne på kommunens vegne vil fortsætte et stykke arbejde med at male nogle striber rundt omkring gratis under supervision af Vejafdelingen, hvis det er den pris, som hr. Søren Pind og fru Tine Peters er så bekymrede for.

Jeg synes, man skal overveje endnu en gang, om ikke man skulle vedtage det af Enhedslisten stillede forslag i aften, bl.a. fordi det indeholder den henvendelse til politiet, som Nymark taler om. Men i hvert fald sige, at vi som kommune tager det ansvar på os at sikre, at folk, hvad enten det er borgere eller besøgende, der kører i bil, ved, hvor de må holde, og hvor de ikke må holde, for at undgå den usikkerhed, som bl.a. Venstre har rejst.

Hvis man ikke vil det, så overvej endnu en gang, om ikke det var på tide at diskutere det lidt i grupperne, eventuelt ved en pause i Bygge- og Teknikudvalget, hvis

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

det er det, der er nødvendigt.

Men jeg synes, man i de partier, der stod bag loven i Folketinget, Socialdemokratiet, Radikale, Konservative og CD, skulle overveje, om ikke det var på tide, at man også overholdt loven i praksis i København.

Jens Johansen (F): Jeg vil egentlig sige, at det overrasker mig, at borgmesteren for Bygge- og Teknikforvaltningen ikke har kendt sin besøgstid. Der blev stillet et spørgsmål af en repræsentant for det største parti herinde og endda en kær forligspartner for borgmesterens parti. Jeg tror ikke, at man må den måde skulle beklikke sin egen rede, det er i hvert fald et råd.

For at tydeliggøre den opfordring, der lød fra socialdemokraten Johannes Nymark, så vil jeg stille et *ændringsforslag*, og det er:

»Borgerrepræsentationen pålægger borgmesteren for Bygge- og Teknikforvaltningen at rette henvendelse til Københavns Politi med opfordring til at stramme op om administrationen af 10-meter-reglen.«

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Jeg mener, at Søren Pind må indtegne sig på talerlisten.

Johannes Nymark (A): Vi kan godt heroisk her gå foran, som Mikkel Warming så smukt udtrykker det, og sende vores parkeringsvagter ud i den situation, at der er forskel på den afgørelse, der træffes, når det er en parkeringsvagt, og den afgørelse, der træffes, når man bliver rent ud sagt knaldet af en politibetjent. Det er fuldstændig uhørt.

Skal man tage konsekvensen af dette forslag, så skal der males gule streger over hele kommunen, det er jo et færdselssikkerhedsproblem. Det er jo ikke noget, der begrænser sig til det område, som i øvrigt er mest nidkært overvåget.

Min påstand er, og jeg ved allerede nu, at borgmester Søren Pind er indstillet på at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

rette henvendelse til politidirektøren og indskærpe, at de sikkerhedsmæssige problemer efter min vurdering er størst uden for de områder, som de kommunale parkeringsvagter nidkært overvåger. Der er de sikkerhedsmæssige problemer alvorligst.

Lad os tage den her diskussion om et års tid eller halvandet, når nu begge parter, opdannede af vores ivrige tilsyn her fra stedet, formentlig lader sig påvirke i deres praksis. Den vej vil jeg gerne gå. Jeg ser nødig hele byen plastret til med gule streger. Jeg vil i hvert fald ikke være med til, at der er forskel på skønnet, om det er en parkeringsvagt, eller det er en politibetjent, der har givet en en bøde.

Tine Peters (V): Jeg kunne godt tænke mig at spørge Enhedslisten, hvad for en praksis de så mener, der skal indføres, hvis man siger, at man fastholder de 10 meter. Hvor mange millimeter skal man så overtræde, før man får udskrevet bøden? Det vil jeg godt sige, for der vil jo altid være en praksis. Der vil jo altid være visse tilfælde, hvor man vedtager inden for sådan et korps, inden for parkeringsvagter, inden for politiet, at vi udskrifer bøden, når det er overskredet så og så meget.

Hvordan skal den praksis være? Skal det være op til folks egen moral, skal det være op til politimændenes og p-vagternes egen moral, hvornår de synes, det er synd for det kvindemenneske, der kommer løbende og har holdt 1 centimeter mindre end de 10 meter?

Betyder det, som Jens Johansen går op og siger nu, om, at SF gerne vil være med på en henvendelse til politiet om en opstramning af den her administrationspraksis på 8 meter, at Jens Johansen og SF ville gå ind for en opstramning på en halv meter? Er det så ikke bare ordkløveri, sagt med et pænt ord, vi er inde på nu? Enhedslistens ændringsforslag går jo helt ned til 8½ meter, selv 8½ meter ville være godt.

Vil det sige, at det hele handler om, at vi skal dyrke noget rigtig realpolitik, hvor vi skal have en helt enig Borgerrepræsentation, der kan slutte op om den her usikkerhedsmargen på 1½ meter? Det synes jeg faktisk er ret interessant, fordi hvis det kun er den halve meter, det drejer sig om, hvorfor så ikke give sig i den anden retning,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

hvorfor skal det være så magtpåliggende, at vi skal ind i den slags forhandlinger igen og forsinke processen omkring det her?

Det er ikke Enhedslistens skjulte dagsorden, at de vil have nedlagt parkeringspladser. Det er bare pakket ind i en masse kvæstede og trafiksikkerhed på en meget grim måde i aften, synes jeg, som også Johannes Nymark har været inde på. Jeg er helt overbevist om, at det er den der bilfjendskhed.

Det skulle lige have været den ulovlige cykelparkering, vi havde taget fat i. Så tror jeg, at I havde været knap så ihærdige.

A. Benhaddou (D): Tine Peters slap lige dér, hvor jeg ville have startet. Jeg kunne også godt tænke mig et forslag fra Enhedslisten, når de er så vilde med, at love skal overholdes, at det også gælder cyklister, der kører over for rødt, og cyklister, som er ved at køre gamle damer ned ved busstoppesteder, og cyklister, som kører uden cykellygte. Det venter jeg gerne.

Borgmester Søren Pind: Man kan ikke spørge et revolutionært parti, om loven gælder. Man kan slet ikke spørge et revolutionært parti, som selv står og relativiserer loven, som Tine Peters så udmærket lige har gennemgået, om det er 8½, 9, 9½ eller 10 meter. Altså hænger argumentationen jo overhovedet ikke sammen.

Men grunden til at jeg bad formanden om en kort bemærkning, var sådan slet ikke det. Det var, fordi jeg ville ind og forhindre, at debatten udviklede sig i en skæv retning i forhold til det, Jens Johansen var oppe og foreslå, nemlig en henvendelse til politiet.

Jeg har konfereret med hr. Johannes Nymark om, hvad det var for en form for henvendelse, han ønskede. Nu skal jeg selvfølgelig ikke tage ordene ud af munden, men det er sådan, at jeg har givet tilsagn om at tilskrive politiet om, at man i områderne uden for Indre By er mere opmærksom på, at den her 10-meter-regel eksisterer. Det var sådan set det problem, Nymark ønskede at komme til livs.

Hvis Jens Johansen ønsker en mere præcis drøftelse af disse forhold i et

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

ledmæssigt ændringsforslag, så vil jeg foreslå, at vi tager den og det ændringsforslag i Bygge- og Teknikudvalget. Men jeg synes, at vi skal stemme om resten nu. Jeg synes ikke, der er nogen grund til, at vi begynder at stemme hinanden op og ned på det pågældende forslag.

Men henvendelsen vil jeg godt give håndslag på kommer.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Vi går til 3. runde.

Mikkel Warming (Ø): Jeg må sige til Johannes Nymark, at jeg synes ikke, han hører efter. Fordi jeg har sagt flere gange og meget tydeligt, at i vores forslag ligger, fordi vi selv kan se, at selvfølgelig er en forskellig praksis mellem det ene og det andet korps ikke heldig, at der tages kontakt til Københavns Politi.

Så sagde vi lige så tydeligt her fra talerstolen, at man ville unægtelig stå i en meget stærkere forhandlingsposition, hvis man havde en Borgerrepræsentation i ryggen, der sagde, at 10 meter er udgangspunktet, over for politiet.

Jeg kan ikke forstå, at Johannes Nymark, som jo gerne vil henvende sig til politiet om at stramme lidt op her og der, ikke vil være med til at give Vejafdelingen den optimale forhandlingsposition over for politiet.

Så må jeg sige én ting til. At Socialdemokraterne af æstetiske grunde ikke vil have gule striber, kan vi godt være med til at diskutere, hvis det er. Vi kunne synes, det var interessant, hvis man så rendte rundt og fjernede alle de gule striber, der i øvrigt er i byen, ved busstoppesteder og porte og brandhaner, hvor de ellers er rundt omkring.

Men det er også derfor, der i forslaget meget tydeligt står afmærkning og en parentes: f.eks. i form af gule striber. Vi synes ikke, der er grund til at lægge sig fast på det ene eller det andet, for det kan godt være, at man kan finde andre, også flottere, måder at afmærke på. Jeg hørte en lille fugl synge om en bestemt malet sten dér, hvor 10-meter-grænsen gik, så det var tydeligt og synligt for bilister, for politi, parkeringsvagter og for borgere ude omkring uden for Indre By, hvor det er man må

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

holde, hvor det er man ikke må holde. Det står faktisk i de ændringsforslag, vi har stillet, og i øvrigt også i det oprindelige forslag.

Til Tine Peters. Grunden til alle de her ændringsforslag med de 9½ og de 9 og de 8½ meter er selvfølgelig for at sige, at det her øjemål er noget relativt. Det øjemål er noget, man kan fastsætte, som man har lyst til, om man har lyst til at gøre det dér eller ikke gøre det dér. Det er selvfølgelig for at sige til denne Borgerrepræsentation: Jamen altså hvis I mener, der skal være en fejlmargen, et øjemål, man skal tage hensyn til, hvorfor skal det lige være 8? Kunne det så ikke være i Borgerrepræsentationens interesse at forsøge at få det lidt op og give Borgerrepræsentationen mulighed for det?

Vi synes, at udgangspunktet hedder de 10 meter, der står i loven, og vi synes som udgangspunkt, at man skal parkere lovligt, det vil sige ikke inden for de 10 meter.

Så omkring det trafikpolitiske. Jamen vi har aldrig lagt skjul på, heller ikke da loven blev vedtaget i Folketinget – der var faktisk en mindretalsudtalelse fra Enhedslisten til den betænkning, som førte frem til lovens vedtagelse – at det her for os var et centralt trafikpolitisk instrument også ud over det trafiksikkerhedsmæssige, som vi også lægger vægt på. Så det er ikke nogen skjult dagsorden, den har været åben hele tiden.

Så endnu en gang: Jeg synes, man i stedet for at fedte rundt i henvendelser skulle vedtage i aften, at Borgerrepræsentationens udgangspunkt er, at færdselsloven overholdes. Det er i forbuddet mod parkering 10 meter fra vejkryds, vi tager udgangspunkt. Og så tager man kontakt til Københavns Politi, og det er det, der ligger i vores forslag.

Jens Johansen (F): To ting. For det første, når Søren Pind foreslår mit ændringsforslag udvalghenvist, så vil jeg sige, at det vil vi gerne støtte, og vi vil såmænd også gerne foreslå det. Jeg synes, vi skal tage den drøftelse i udvalget. Så vil det også være klart for os, hvad det er for en type henvendelse, der skal til. Jeg synes, det er udmærket i udvalget at følge op på den her debat og drøftelse i aften.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

Til Tine Peters vil jeg sige, at det vist kun er tilsyneladende, Tine Peters har en pointe omkring det revolutionære parti Enhedslisten. I Tine Peters' univers er det sådan, at revolutionære partier siger »alt eller intet«. Jeg tror nu ikke, at Enhedslisten er sådan på det punkt. Enhedslisten ligner på det punkt også SF og så mange andre partier, at det ikke er alt eller intet, men det er så meget af det, man nu vil. Det afspejler sig i hvert fald i det forslag, som Enhedslisten stiller, det kan enhver se.

Skulle Tine Peters så på et senere tidspunkt støde på det synspunkt, at Enhedslisten er et revolutionært parti, så kan hun jo trække de her forslag frem og sige: Nej, nej, det er ikke alt eller intet. Det er så meget, I kan få.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Jeg skal lige spørge Jens Johansen, om det er korrekt opfattet, at du har trukket dit ændringsforslag. (*Jens Johansen*: Jeg stiller det som et medlemsforslag i udvalget). Så det er trukket.

Johannes Nymark (A): For sidste gang: Dette er ikke parkeringspolitik, det er trafikikkerhed. Jeg vil ikke være med til at plastre gule striber på samtlige gadehjørner på hver en lille villavej i denne by, for det er det eneste konsekvente resultat af det forslag, der er stillet.

Jeg vil være meget interesseret i, at dér hvor dette problem virkelig eksisterer sikkerhedsmæssigt, nemlig uden for vore parkeringsvagtters område, kommer vi med en kraftig henstilling til politiet om, at de virkelig gør noget ved den sag.

Lad os så mødes om et år eller halvandet og se, hvad der er kommet ud af de bestræbelser. Så kan vi snakke parkeringsrestriktioner i anden sammenhæng. Dette er sikkerhed, og sikkerhedsproblemerne ligger uden for parkeringsvagtternes råderum. Det er dér, det er alvorligt, og det er dér, henvendelsen til politiet er på sin plads.

Jeg tror ikke, at nogen vil være med til, at et hvilket som helst stort eller lille gadekryds i denne by skal være udstyret med små gule streger eller små gule sten. For det første vil det være rasende dyrt, og for det andet synes jeg, det er fuldstændig ude af

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

proportioner. Så hellere nogle politibiler, der kører forbi og hurtigt siger: Den er gal, vi stopper, der skal gives en bøde. Det er det, vi beder om.

(Kort bemærkning).

Mikkel Warming (Ø): Til Johannes Nymark vil jeg, nu var det godt nok indleveret på skrift og derfor delt ud lang tid før debatten, alligevel læse vores forslag op:

»Borgerrepræsentationen pålægger Bygge- og Teknikforvaltningen at overholde færdselslovens § 29 om forbud mod parkering 10 m fra vejkryds, således at der udskrives parkeringsbøder, hvis biler holder tættere end 10 fra kryds, samt at de 10 m afmærkes (f.eks. i form af gule striber).«

Således at det, man vedtager, er en afmærkning. At det også i kvarterer, hvor politiet måske ikke til daglig kommer, fordi de ikke har så meget at lave der, skulle være så katastrofalt, at folk kan se, hvor de må holde, og hvor de ikke må holde, fatter jeg ikke, at Socialdemokraterne kan få sig selv til at sige.

Lars Hutters (L): Skal jeg forstå, at Socialdemokraterne giver tilsagn om, at der bliver bragt orden i denne sag, at Johannes Nymark og Socialdemokraterne i den kommende tid meget nøje følger det her, og at Socialdemokraterne er parate til om et år at komme frem her i Borgerrepræsentationen og give en status for, at den indsats, vi forventer bliver gjort fra politiets side omkring denne ulovlighed, medfører, at den ulovlighed bliver bragt til standsning?

Hvis Johannes Nymark og Socialdemokratiet heroppefra kan give meddelelse om, at det er det, der vil ske, så skal jeg gerne alene af den grund, at Socialdemokratiet dermed er bragt i den situation, at de medvirker til at få fjernet denne ulovlighed, stemme sammen med Socialdemokraterne, hvis det sker.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 5. november 1998

15) 532/98

16) 539/98

Uden for dagsordenen

545/98

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Betingelserne i styrelseslovens § 15, stk. 2, for indkaldelse af en stedfortræder er opfyldt. Er der nogen bemærkninger hertil? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet, og indkaldelsen af Majbritt Kjær Klavsen er godkendt ... Undskyld, Lars Hutters, jeg har overset det, du er ikke kommet på min lystavle, men du får ordet nu.

Lars Hutters (L): Jeg ved ikke, hvor Tine Peters er henne. Men jeg vil forespørge formanden, om man kan begære en afstemning om en sådan sag her, eller hvordan det er. Hvis forsamlingen ikke giver tilladelse til det, kan formanden så sige, at Tine Peters skal forblive her i forsamlingen, eller hvordan og hvorledes? Jeg vil godt have det fortolket.

1. næstformand (**Hellen Hedemann**): Til Lars Hutters' oplysning kan jeg sige, at Lars Hutters godt kan kræve afstemning, og så foretager Borgerrepræsentationen en afstemning ... (*Lars Hutters*: Men jeg gør det ikke). Men du gør det ikke. O.k., så er sagen belyst.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 5. november 1998**

Dørene blev lukket kl. 20.32